

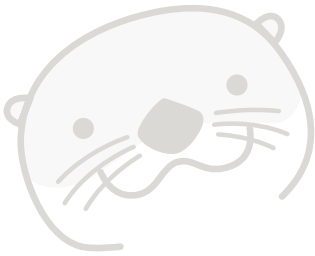
๑๕๗

เกิดใหม่อีกครั้ง ข้าชอทองแค้น
名媛望族
เล่ม 4

ซูซุเสวี 素素雪
เขียน

อึ้งหนิง & เทียนซิง
แปล

การอ่านดีอรรถาพิเคราะห์สันติสุข

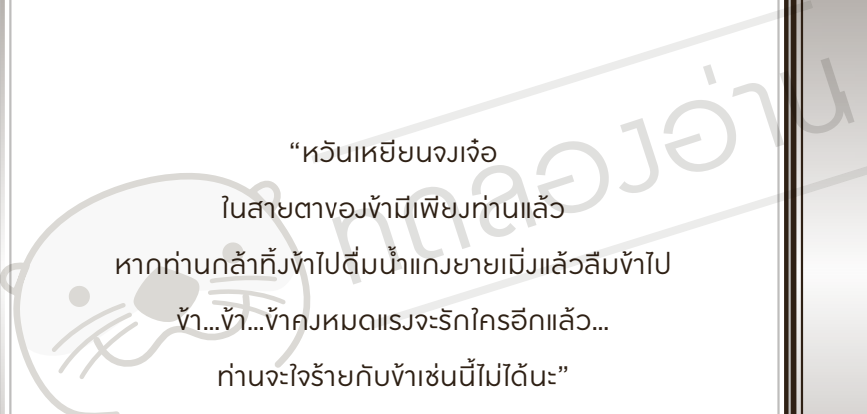

คำนำสำนักพิมพ์

สวัสดีค่ะผู้อ่านทุกท่าน ตอนนี้ *เกิดใหม่อีกครั้ง* ซ้ำขอทวงคืน เล่ม 4 ก็ได้มาอยู่ในมือของท่านแล้ว ความรักของเหยาจิ้นเสี้ยวและ หวันเหยียนจงเจ้ากำลังผลิบาน แต่ยังมีอุปสรรคอีกมากที่รอคอยพวกเขาอยู่

ในเล่มนี้นอกจากนางเอกของเราจะต้องเผชิญหน้ากับปัญหาเรื่อง ความรักแล้ว ก็ยังต้องเจอกับปัญหาเก่าของครอบครัวที่ตามหลอกหลอน ไม่เลิกรา แล้วเหยาจิ้นเสี้ยวจะผ่านสิ่งต่างๆ เหล่านี้ไปได้หรือไม่ นางจะหา วิธีไหนมารับมือกับกลอุบายสกปรกไม่จบไม่สิ้นเหล่านี้ พวกเรามาเอาใจช่วย พวกเขาไปด้วยกันนะคะ

อรุณ

“หวั่นเหียนจงเจ้อ
ในสายตางองจ้ามีเพียงท่านแล้ว
หากท่านกล้าทิ้งจ้าไปดื่มน้ำแถมขยายเมื่งแล้วลืมจ้าไป
จ้า...จ้า...จ้าคงหมดแรงจะรักใคร่อีกแล้ว...
ท่านจะใจร้ายกับจ้าเช่นนี้ไม่ได้นะ”

ทุกคน แยกย้ายกลับกันหมดแล้ว เหยาจิ้นเสื่อจึงไปลาฐูหยินผู้เฒ่าเสี่ยว กระทั่งออกจากจวนเพื่อจะขึ้นรถม้า เหยาเหวินซิงก็ขยับเข้ามาใกล้ กตเสี่ยวต่ำลงกล่าว “พี่สาว เมื่อครู่พี่เสี่ยวบอกว่าเมื่อเช้าเกิดเรื่องใหญ่ที่จวน อู่อันโหว...”

เหยาจิ้นเสื่อเห็นใบหน้าเหยาเหวินซิงฉายแววยินดีก็ยิ้มพลางเอ่ย “เป็นเช่นนั้นจริง”

เหยาเหวินซิงเองยิ้มยิ้มแล้วเอ่ยต่อ “ทำช่วยอมได้ชั่ว หลังจากนั้นไป พี่สาวกับข้าก็ไม่ต้องคอยหวาดระแวงพวกคนชั่วทั้งวันทั้งคืนแล้ว แต่เมื่อครู่ พี่เสี่ยวกล่าวว่า จวนโหวถูกบุกคั่น ทว่าเซียเส้าเหวินไม่อยู่ที่จวนแล้ว คง ล่องหน้าหนีไปก่อน แต่พี่เสี่ยวสั่งให้คนออกตามล่าตัวแล้ว”

เหยาจิ้นเสื่อได้ยินเช่นนั้นก็แปลกใจ หัวใจเต้นรัว คล้ายมีเมฆดำผุด ขึ้นมา ไม่รู้ว่าเพราะเหตุใดจึงนึกถึงสายตาโหดเหี้ยมของเซียเส้าเหวินตอนที่ อยู่หน้าประตูจวนตระกูลเสี่ยวในวันนั้น นางกระสับกระส่ายราวกับแบกหนาม ไว้บนหลัง

เหยาจิ้นเสื่อขมวดคิ้วเรียวน้อยๆ ครั้นเห็นว่าเหยาเหวินซิงมีสีหน้า กังวล นางจึงได้คลี่ยิ้ม “ระหว่างนี้พี่ไม่ได้ออกไปไหน ยิ่งกว่านั้น เซียเส้าเหวิน ก็หลบหนีไปแล้ว เขาจะกล้าปรากฏตัวอีกหรือ บัดนี้เขาไม่เหลืออะไรสักอย่าง คงไม่กล้าเข้ามารังแกพี่หรือกระมัง”

ครั้นขึ้นมานรถม้าแล้ว เหยาเหวินชิงเอ่ยถึงการประลองระหว่าง หยางชงจือและหวันเหยียนจงเจ้าในจวนตระกูลหลิว “คิดไม่ถึงเลยว่าองค์ชายตัวประกันจากเป่ย์เยี่ยนจะหยิ่งผยองดังคำเล่าลือ หากเขาไม่ได้เล่นเล่น มีหรือจะเอาชนะที่หยางได้! พี่สาวคงตกใจจนเสียขวัญน่าดู เป็นถึงท่านอ๋องแท้ ๆ คิดไม่ถึงว่าจะมีคุณธรรมเพียงน้อยนิด เป็นเพราะพี่สาวโต้แย้งกับเขาและยังเสนอให้มีการประลองอีก เขาถึงจึงใจชูพี่สาว ช่างน่าโกรธแค้นนัก!”

เหยาจิ้นเสี้ยวได้ยินเช่นนั้นก็ทอดถอนใจ ก่อนเอ่ยว่า “หากพี่เป็นหยางชือจือแล้วยิงพลาดเป้าเช่นนั้น เจ้าลองเดาสิว่าพี่จะทำอย่างไร”

เหยาเหวินชิงส่ายหน้า เหยาจิ้นเสี้ยวจึงเอ่ย “พี่ก็จะยื่นมือไปแย่งลูกธนูที่เหลืออยู่ในซองธนูของอู่อิงอ๋อง แม่แย่งได้ไม่ถึงสองดอก แต่อย่างน้อยก็ต้องแย่งได้สักดอก แค่นี้ก็ครั้งก็ชนะอย่างไม่ต้องสงสัย”

เหยาเหวินชิงผงะ เหยาจิ้นเสี้ยวยังเอ่ยต่อ “การศึกมีหน้ามีตา เพียงเอาชนะได้ก็เรียกว่ามีความสามารถแล้ว หากเทียบกับความป็นสุภาพบุรุษของชือจือ พี่กลับชื่นชมอู่อิงอ๋องที่แสดงฝีมือในเวลาที่เหมาะสมมากกว่า การใช้เล่ห์กลเพื่อบรรลุเป้าหมายก็นับว่าเป็นความเด็ดขาดอย่างหนึ่ง”

เหยาเหวินชิงชะงักไป แม่ไม่เห็นด้วยทันที แต่ก็คิดว่าที่พี่สาวกล่าวนั้น มีเหตุผลชัดเจน เขาเบะปากพลาถคิดอย่างรอบคอบ

รถม้าเคลื่อนตัวต่อไปอีกครู่หนึ่ง เสียงของไปจือดังขึ้นจากด้านนอก “คุณหนู ถึงร้านขายผ้าหลิวจีฉิงแล้วเจ้าคะ คุณหนูบอกว่ายากจะชมลายผ้าที่กำลังเป็นที่นิยมในเมืองหลวงไม่ใช่หรือเจ้าคะ”

เหยาจิ้นเสี้ยวได้ยินก็แปลกใจ นางไม่เคยกล่าวเช่นนั้น นางมองลอดม่านผ้าโปร่งออกไปด้านนอก เห็นร้านขายผ้าร้านหนึ่งอยู่ข้างทาง และเห็นเงาคนผู้หนึ่งที่ผ่านเข้าประตูของหอสุราที่อยู่ข้างร้านขายผ้าไป เขาคืออิ่งซี สายตาของนางรูปไหวเล็กน้อย นางก้มหน้าพลาถเอ่ยกับเหยาเหวินชิง “พี่เข้าไปดูเสื้อผ้าในร้านครู่เดียว ไปด้วยกลับมา”

เหยาเหวินชิงเอ่ยทันควัน “ในร้านคนเยอะ ให้เข้าไปพร้อมพี่สาวด้วยดีกว่าขอรับ”

เหยาจิ้นเสี้ยวปลงว่า “พี่แค่เข้าไปดูลายผ้า ให้ไปจือเข้าไปเป็นเพื่อนด้วยก็พอ”

เหยาเจินซิงคิดว่าเหยาเจินเสื่ออาจต้องการเลือกฉายผ้าสำหรับเสื้อตัวในของสตรี จึงไม่ตึงตันตามไปด้วย เขาพยักหน้าพลางยิ้มน้อยๆ และมองเหยาเจินเสื่อลงจากรถม้า

เหยาเจินเสื่อเดินนำไปจื่อเข้าไปในร้านขายผ้า เจ้าของร้านปรีเข้ามาต้อนรับอย่างเป็นมิตร ทักทายสองสามคำ แล้วนำทางเหยาเจินเสื่อเข้าไปในห้องรับรองฝั่งบูรพาที่อยู่ข้างห้องโถงใหญ่ นางสั่งไปจื่อให้ยืนเฝ้าอยู่หน้าประตู ครั้นเข้าไปในห้องแล้วกลับไม่เห็นห้วนเหียนจงเจ้อ ไหนเลยจะทราบว่าจะนางเดินเข้าไปได้เพียงสองก้าว ก็มีมือของใครบางคนยื่นออกมาคว้าเอวของนางไว้ หลังจุดตั้งย้อยุดกันครู่ใหญ่ นางถูกจับตัวให้หมุนกายกลับนางตื่นตระหนกจึงถอยหลังไปสองก้าว ทันใดนั้นภาพเบื้องหน้าก็มืดดับไป

พอได้สติอีกครั้ง นางก็ถูกลากเข้าไปในห้องลับแคบๆ แผ่นหลังแนบติดกับผนัง แขนทั้งสองข้างของนางถูกกดไว้กับผนัง จนไม่อาจดิ้นหลุดจากการจับกุม

ยังไม่ทันเห็นเงาร่างตรงหน้าชัดเจน เงาร่างนั้นก็โถมเข้ามา เหยาเจินเสื่อตกใจผินหน้าหนีตามสัญชาตญาณ แทบจะในเวลาเดียวกัน นิ้วมือแกร่งดังคีมเหล็กก็ตึ้งกรามล่างของนางไว้ ลมหายใจร้อนแผดเผาของห้วนเหียนจงเจ้อเป่ารดปรางแก้มนวลของเหยาเจินเสื่อ ทันใดนั้นริมฝีปากของนางก็ถูกประกบด้วยอวัยวะเดียวกัน

ริมฝีปากนุ่มและเย็นเจือไฟโทะสะเดือดพล่านบดขยี้ริมฝีปากของนางอย่างบ้าคลั่ง ดูดซึมอย่างไม่เกรงใจ รวกระหายและต้องการลงโทษ คราแรกเหยาเจินเสื่อขมวดคิ้วและปิดริมฝีปากสนิท ทำให้ห้วนเหียนจงเจ้อยิ่งรำคาญนางล้มผัสได้ว่าแรงบีบจากนิ้วมือที่บีบกรามล่างของนางทวีความรุนแรงขึ้น นางเจ็บจนอยากร้อง จึงเผยอริมฝีปากออกเล็กน้อย เขาพลันฉวยโอกาสนั้นสอดลิ้นนุ่มเปียกชุ่มเข้าไปในโพรงปากของนาง ดูดเสียวอย่างเอาแต่ใจ เกี่ยวกับกระหวัดลิ้นร้อนโดยไม่สนความยินยอมของอีกฝ่าย

เหยาเจินเสื่อไม่ได้รู้สึกว่ามันทำอะไร นางพอใจกับรสชาติอันร้อนแรงที่ห้วนเหียนจงเจ้อทิ้งหวงเช่นนี้ แต่ไม่ได้หมายความว่านางจะยินยอมให้เขาระบายโทะสะใส่นางที่ไม่มีความผิดโดยไม่สนใจความรู้สึกกัน นางตื่นตระหนกจะผลักห้วนเหียนจงเจ้อออก ทว่าเขากลับยิ่งโถมน้ำหนักตัวทับไว้

ร่างสูงใหญ่กดจนนางตัวติดผนัง ไร้หนทางดิ้นหนี นางไม่มีทางเลือกจึงกัดลิ้นเขาไปที่หนึ่ง จนโพรงปากของทั้งสองควาลุ่งด้วยกลิ่นเลือด

เขาตัวแข็งทื่อ สัมผัสขึ้นสบตวงตาใสลึกล้ำดั่งทะเลสาบในวสันตฤดู ของนาง ประกายกระพือมในดวงตาสีฟ้าของเขาค่อยๆ สงบลง สถิตสัมพัชัญณะที่ไพริษยาลุกใหม่ค่อยๆ หวนกลับมา ดวงตาดำแวววู่ออกมาและเสียวใจ แวบหนึ่ง ก่อนก่ตัวเป็นความน้อยเนื้อต่ำใจ เขาพลละริมฝีปากออกอย่างอ้อยอิ่ง ทว่ายังไม่ขยับออกห่าง เขายังแนบกายชิดกับเหย้าจิ้นเสื่ออยู่เช่นเดิม เหย้าจิ้นเสื่อเห็นเขาสงบสติได้แล้วก็คลายหัวคิ้วที่ขมวดมุ่น สายตาเย็นชาพลันฉายแววอบอุ่น ก่อนดึงมือที่ถูกเขากุมไว้ ออกอย่างแผ่วเบา เลื่อนมือขึ้นลูบเส้นผมดำขลับที่ถูกลงมาปรกหน้าผากของเขาออกอย่างอ่อนโยน

ภายใต้แสงไฟสลัว ใบหน้ารูปงามของเขายิ่งดูคมคาย นางไล้นิ้วผ่านหน้าผากกว้าง คิ้วคมดั่งกระบี่ สันจมูกโด่ง และริมฝีปากที่เฝ้มอยู่น้อยๆ ของเขา ก่อนจ้องเข้าไปในดวงตาอีกฝ่ายอย่างลึกซึ้ง และเอ่ยเสียงแผ่วเบา “ท่านเป็นอะไรไป”

ทันทีที่เขารู้สึกถึงปลายนิ้วของนางที่ไล้ผ่านแก้ม ทั้งยังได้เห็นนัยน์ตาของนางที่เอือคลอด้วยธาราแห่งสันต์ซึ่งสะท้อนความอ่อนโยน ความริษยาในใจของเขาก็ปลาสนาการไปจนหมดสิ้น นับตั้งแต่ออกจากจวนตระกูลหลิวมา เขาไม่เคยลบลภาพของนางและเชียววินที่นั่งเคียงไหล่บรรเลงพิณและชลุ่ยประสานกันออกไปได้เลย

เขารู้จักกับเชียววินอยู่ก่อนแล้ว ย่อมทราบดีว่าเชียววินไม่ได้ต้อยต่ำกว่าเขา พอคิดว่าเหย้าจิ้นเสื่อและเชียววินต่างเกิดในตระกูลชั้นดีติดด้วยกันทั้งคู่ แล้วหวนคิดถึงวาทะที่พวกคุณชายกระชิบกระซาบกันว่าทั้งสองคนเหมาะสมกันราวมนุษย์หยกคู่หนึ่ง¹ ยิ่งเขาคิดก็ยิ่งรู้สึกว่ทั้งสองคู่ควรจะเป็นมนุษย์หยกคู่ ความคิดนี้ทำให้จิตใจของเขาว่าุ่นไม่เป็นสุข จนควบคุมความรู้สึกไว้ไม่ได้เลย

ทว่าบัดนี้ความรู้สึกเหล่านั้นสงบลงแล้ว พอเหย้าจิ้นเสื่อปฏิบัติกับเขาเช่นนี้ แล้วเขามองเข้าไปในดวงตาสุกสกาของนาง เขาพลันเอ่ยปากอย่าง

¹ หมายถึง คนงาม หรือชายหญิงที่เหมาะสมกัน

อดไม่ได้ “ข้าเป่าขลุ่ยไม่เป็น...”

เหยาจิ้นเสื่อได้ยินหน้าเสียงของเขาทั้งหดหู่และเจือความกัลลัดกลุ่มอยู่ในที่ รอยยิ้มพลันผุดขึ้นมุมปาก ดวงตาโค้ง เลิกคิ้วน้อยๆ พลังถาม “แล้ว...”

หวันเหยียนจงเจ้อเอ่ยต่ออีก “หลังจากนี้ข้าคงไร้หนทางบรรเลงพิณและ ขลุ่ยประสานกับเจ้า และไม่อาจร่วมประพันธ์เพลงกับเจ้า หน้าที่ยังไม่เข้าใจ วิชาใน ตำราฉิวหวัง ไม่เข้าใจเกี่ยวกับยาสมุนไพร การวางแผนกลยุทธ์ ปรัชญา หรือพงศาวดาร ข้าก็ไม่แตกฉาน แต่เชี่ยวชาญ...”

เขายังพูดไม่จบประโยคก็หยุดชะงัก ดวงตาเบิกกว้าง เหยาจิ้นเสื่อ ยกมือทั้งสองขึ้นคล้องคอเขาไว้ ก่อนเขย่งปลายเท้าและจุมพิตริมฝีปากของเขา ริมฝีปากนุ่มดังกลีบบุปผาบาดคดลึงริมฝีปากของเขาอย่างแผ่วเบา หวันเหยียน จงเจ้อสะท้านไปทั้งกาย พยายามข่มความปรารถนาไว้ เขาสับสนงุนงง รู้สึก ราวอยู่ในความฝัน เวลาผ่านไปครู่หนึ่ง เขาถึงเลื่อนมือไปกอดรัดนางไว้ และ ตอบโต้อย่างร้อนแรงแต่นุ่มนวล ลื่นร้อนเกี่ยวกระหวัดกัน คล้ายมีประกายไฟ เล่นไปทั่วร่างกาย

ผ่านไปครู่ใหญ่ ทั้งสองคนถึงยอมผละออกจากกัน หวันเหยียนจงเจ้อ ถอยไปก้าวหนึ่ง ก่อนชนหน้าลงบนไหล่ของเหยาจิ้นเสื่อ ทั้งสองต่างหลับตาสนิท ในความมืดมีเพียงเสียงหอบหายใจของทั้งสองดังผสมกัน

อีกสักพักหนึ่ง เหยาจิ้นเสื่อถึงลืมตามองหวันเหยียนจงเจ้อพร้อมใบหน้าที่แดงกำไปจนถึงใบหู

เขามองนางอยู่เช่นกัน แต่เอ่ยเสียงกัลลัดกลุ่มอีกครั้ง “ข้าไม่รู้เลยว่า เหวยเวยจะติดพิณได้ไพเราะเพียงนี้...”

เหยาจิ้นเสื่อได้ยินเขาพูดแบบยังเหลือกลิ่นอายความทึ่งหวงจึงหลุด หัวเราะและเอ่ยว่า “ติดพิณได้ไพเราะเป็นความผิดด้วยหรือ”

นัยน์ตาสีฟ้าของหวันเหยียนจงเจ้อวูบไหว ก่อนเขาจะเอ่ยอย่างกัลลัดกลุ่ม อีกครั้ง “แต่ข้าติดพิณไม่เป็น ทั้งยังเป่าขลุ่ยไม่เป็นด้วย”

เหยาจิ้นเสื่อเลิกคิ้ว ยกมุมปากน้อยๆ แล้วพยักหน้า “บังเอิญว่าข้าเล่น เป็นทั้งสองอย่าง จะแต่งเพลงเองข้าก็ทำได้ โยต้องลำบากผู้อื่นด้วย ท่าน ติดพิณไม่เป็น แต่ยามใดที่ท่านอยากฟัง ข้าติดให้ท่านฟังก็ได้ จะยาก อันใดเล่า”

หวันเหยียนจงเจ๋อได้ยินเช่นนั้นก็ผงะอีกครั้ง นัยน์ตาสีฟ้าวาววับ ชวนมอง ผุดแววยิ้มอบอุ่นชวนหลงใหลทันควัน เขามองนางด้วยสายตาเคลิบเคลิ้ม ครู่หนึ่งถึงเลื่อนมือมาลูบกึ่งเหมยที่ยังปักอยู่ตรงมวยผมของนางอย่างแผ่วเบา กะพริบตาปริบๆ พลังเอ่ย “เว่ยเว่ย เจ้ารู้หรือไม่ว่าข้าเอาชนะได้อย่างไร”

เหยาจิ้นเสี่ยวยิ้ม “เพราะข้ารู้ดีว่าคนเช่นหยางซงจือไม่เจ้าเล่ห์อย่างท่าน...”

เมื่อครู่ที่จวนตระกูลหลิว นางคาดการณ์ไว้ว่าหวันเหยียนจงเจ๋อไม่มีทางแพ้นั่นเอง ถึงได้เสนอการประลองฝีมือยิงธนูขึ้นนี้มา ท่าทีของนายท่านผู้เฒ่าหลิวมีอิทธิพลต่อกลุ่มบัณฑิตและปราชญ์ในตำบับ หวันเหยียนจงเจ๋อไปขอการระงับนายท่านผู้เฒ่าหลิวหลายครั้งแล้ว แต่อีกฝ่ายปฏิเสธเสมอ แล้วเหยาจิ้นเสี่ยวจะไม่ช่วยเขาได้อย่างไร

เหยาจิ้นเสี่ยวนึกถึงเหยาเหวินชิงที่ยังรออยู่ในรถม้าขึ้นมา จึงผละจากหวันเหยียนจงเจ๋อ “ท่านรีบปล่อยข้าได้แล้ว ข้าต้องรีบกลับ”

มีหรือที่หวันเหยียนจงเจ๋อจะยอมผละจากนางง่าย ๆ เขาไม่เพียงแต่ไม่ปล่อยนางไป กลับกัน ยังคว้ามือของนางมาจับไว้แน่น “เจ้าวางใจเถิด เวลานั้นน้องชายเจ้าไม่ได้เป็นห่วงเจ้าอยู่หรอก วันนี้ข้าต้องออกจากเมืองหลวง บางทีอาจไปนานจนถึงเทศกาลช้งหยวน² จึงจะกลับมาชมโคมไฟพร้อมเจ้าได้ เจ้าอยู่กับข้านานกว่านี้อีกหน่อยเถิด...” หวันเหยียนจงเจ๋อเอ่ยพลังหยาบกระดากแผ่นหนึ่งออกมาจากอกเสื้อแล้วยื่นให้นาง

เหยาจิ้นเสี่ยวรับมาแล้วอาศัยแสงไฟริบหรี่อ่านตัวอักษรที่เขียนอยู่ในกระดาก คล้ายจะเป็นเทียบยา ระหว่างที่นางกำลังฉงน หวันเหยียนจงเจ๋อดึงกระดากแผ่นนั้นกลับมา ก่อนพับแล้วส่งให้นาง “เก็บไว้ก่อน กลับไปค่อยเปิดอ่าน นี่เป็นเทียบยารักษาโรคขาดน้ำรุนแรงที่ข้าค้นมาให้”

เหยาจิ้นเสี่ยวได้ยินเช่นนั้นก็ตาโต เอ่ยเสียงฉงน “โรคขาดน้ำที่ว่านั้นรักษาที่ต้นเหตุได้จริงหรือ”

หวันเหยียนจงเจ๋อเพียงยิ้ม ก่อนเอ่ยอีกครั้ง “โรคนี้หากไม่เป็น

² หรือเทศกาลโคมไฟ เป็นเทศกาลเฉลิมฉลองในวันที่ 15 เดือน 1 ตามปฏิทินจันทรคติ

ถึงขั้นสาหัสย่อมรักษาหาย อาการของซูหยินผู้เฒ่าหลิวในยามนี้ยังไม่ถือว่าสาหัสเกินเยียวยา เพียงบำรุงร่างกายตามเทียบยานี้ อาการของนางก็พอจะหายสนิทได้” หวันเหยียนจงเจ้อเอ้อย่างมั่นใจ

หลายวันมานี้ เหยาจิ้นเสี้ยวพลิกอ่านตำราแพทย์ไปไม่น้อย แต่ก็ยังค้นคว้าได้เพียงแค่ตำรับยาที่พอบรรเทาอาการของโรคขาดน้ำรุนแรงเท่านั้น ทว่าตำรับยาที่เพียรพยายามค้นคว้าทั้งหมดก็ไม่ต่างกันสักเท่าใด พอได้ยิน หวันเหยียนจงเจ้อเอ้อยื่นหู นางย่อมจงใจลงหมายอ่านเทียบยาอีกครั้ง

หวันเหยียนจงเจ้อเอ้อกลับเอ่ย “เดี๋ยวสายตาเสีย”

เขาอาลัยอาวรณ์ที่จะต้องออกจากห้องลับแห่งนี้เหลือเกิน แต่ยามนี้เขาทำได้เพียงผลักเปิดประตูออกและดึงเหยาจิ้นเสี้ยวตามออกมา นางหรีตตาตั้งใจมองเทียบยา ก่อนชะงักเล็กน้อย เพราะเทียบยานี้คือตำรับยาลูกกลอนจินคู่เซินซี่³

“โรคขาดน้ำรุนแรงเป็นโรคที่มีสภาวะร้อน ต้องใช้ยาฤทธิ์เย็นเข้ารักษา แต่ยาลูกกลอนจินคู่เซินซี่เป็นยาฤทธิ์ร้อน ไม่เพียงแต่ไม่ตรงโรค ทั้งยังเป็นขั้วตรงข้ามกับวิธีการรักษาโรคอย่างสิ้นเชิงด้วย แบบนี้จะรักษาโรคขาดน้ำรุนแรงได้อย่างไร! ท่านไปหาเทียบยานี้มาจากที่ใดกัน” เหยาจิ้นเสี้ยวอดขมวดคิ้วไม่ได้ ทั้งสีหน้ายังเต็มไปด้วยความไม่เข้าใจ

แล้วหวันเหยียนจงเจ้อเอ้อก็ยิ้มพลางว่า “ข้าไม่เชี่ยวชาญวิชาในตำราฉิวหวง แต่สรรพคุณของยานี้รักษาโรคขาดน้ำรุนแรงได้จริง ทั้งยังเห็นผลรวดเร็วยิ่งนัก ข้าได้เทียบยานี้มาจากหมอในเป่ย์เยียน ข้าสั่งให้เขาแอบวินิจฉัยอาการของซูหยินผู้เฒ่าหลิว เขาบอกว่าโรคของซูหยินผู้เฒ่าหลิวยังไม่ถึงขั้นสาหัสเกินเยียวยา เพียงรักษาอาการตามเทียบยานี้ไม่เกินห้าวันก็จะหายขาดเป็นปกติทั้งเขาถึงได้เขียนเทียบยานี้ให้”

หวันเหยียนจงเจ้อเอ้อย่นึกถึงเรื่องวันก่อน “เขาบอกว่าเทียบยานี้รักษาโรคขาดน้ำรุนแรงได้ ก็เหมือนน้ำกับไฟ ดังเช่นในฤดูร้อนก่อนฝนมา อากาศจะอบอ้าว กระทั่งลมพัดโหมแล้วถึงจะมีฝนโปรยปราย น้ำฝนแก้ความร้อนแล้งได้ นั่นก็หมายความว่าจักต้องผ่านความร้อนไปเสียก่อน น้ำจึงจะเกิด

³ ยาสมุนไพรมีฤทธิ์ร้อนสำหรับรักษาอาการหวางพร่องในไต

ประโยชน์”

เหยาจิ้นเสี้ยวฟังแล้วก็คิดตาม ราวกับมีใครเข้ามาเสียดน้ำเข้าไปใส่เต็มศีรษะ นางเข้าใจเหตุและผลของสิ่งที่เขากล่าวมาทั้งหมดแล้ว จึงเอ่ยเสียงปล้ำมปีติ “ใช่แล้ว อาการกระหายน้ำก็เป็นเช่นนี้ หากน้ำที่ดื่มเข้าไปไม่ได้ผ่านความร้อนมาก่อนก็จะถูกขับออกไปโดยเปล่าประโยชน์ ถึงได้เกิดอาการบัสสาวะบ่อย แต่หากน้ำที่ดื่มเข้าไปนั้นได้ผ่านความร้อนในร่างกาย น้ำก็จะเปลี่ยนเป็นพลังชีและถูกส่งไปยังปอด ต่อไปถึงช่องปาก ช่วยดับกระหายได้ ยาลูกกลอนจินคฺยฺเชินซี้ก็มีสรรพคุณตามหลักการแพทย์เช่นนั้นจริง!”

หวันเหยียนจงเจ้อเห็นหน้าตาเหยาจิ้นเสี้ยวระยิบระยับ ฉายแวบความสุขที่ข่มไว้ไม่อยู่ เขาคลี่ยิ้มพลางสายหน้าเล็กน้อยและเอ่ย “บัดนี้หมอนั่นนั้นยังพำนักอยู่ที่จวนของข้า วันหน้าข้าค่อยสั่งให้คนพาเขาไปส่ง หากเจ้าไม่เข้าใจจุดใดก็ไปสอบถามเขาได้เลย”

เหยาจิ้นเสี้ยวมีสีหน้าลังเล เอาแต่จ้องหวันเหยียนจงเจ้อตาปริบ ๆ เขายิ้มอีกครั้งก่อนเอ่ย “หลิวเค่เองเป็นปราชญ์ผู้ยิ่งใหญ่แห่งต้าจิ้น ต่อให้ข้ารักษาโรคของสูหยินผู้เฒ่าหลิวจนหายดีได้ เขาก็ไม่มีทางเปลี่ยนความคิด สูหยินผู้เฒ่าหลิวเองก็เป็นสตรีที่ไม่ยอมเป็นรองบุรุษ แม้ข้าจะค้นคว้าตำรับยาที่รักษาโรคให้หายขาดมาได้ นางก็ไม่นำไปใช้หรอก ถึงอย่างไร ข้าก็ตั้งใจนำมาให้เจ้าอยู่แล้ว เพราะเก็บเทียบยานี้ไว้ในมือข้าก็เปล่าประโยชน์”

ระยะเวลาที่หลิวเค่เองเดินทางเข้าเมืองหลวงนับว่าค่อนข้างสั้น ตำรับยารักษาโรคขาดน้ำรุนแรงนี้ไม่ได้หาเจอง่าย ๆ มีหรือจะบังเอิญได้มาอย่างที่หวันเหยียนจงเจ้อบอก และเมื่อครั้งที่เขาเห็นนางหมกมุ่นค้นคว้าตำราแพทย์อยู่ในห้อง วันต่อมาเขาก็ส่งเทียบยาที่เกี่ยวข้องมาให้ไม่น้อย ชัดเจนยิ่งว่าสิ่งที่เขาเอ่ยมานั้นล้วนแต่เป็นคำไปปิด เขาต้องค้นคว้าตำรับยาเหล่านี้มานานสักพักใหญ่แล้ว ทว่าวันนี้เขากลับนำเทียบยานี้มามอบให้ผู้อื่น

ตลอดเวลาที่ผ่านมา เหยาจิ้นเสี้ยวทราบดีว่าหวันเหยียนจงเจ้ออ่อนโยนต่อนางเพียงใด แต่นางคิดไม่ถึงว่าเขาจะใส่ใจนางมากถึงเพียงนี้

เมื่อหวันเหยียนจงเจ้อเห็นว่าเหยาจิ้นเสี้ยวเอาแต่จ้องเขาไม่ยอมพูดจាក็นี่ไม่สบอารมณ์น้อย ๆ เขาเลื่อนมือไปหยิกแก้มนวลของนางเบา ๆ พลางเอ่ยเสียงกลัดกลุ้ม “หลังจากนี้อ่าหาเรื่องเอาใจผู้อื่นไปทั่วอีก ข้าเห็นแล้ว

“ไม่สบายใจยิ่งนัก”

หัวใจของเหยาจิ้นเสื่อเต้นไม่เป็นสำ ไม่มีคำพูดใดหลุดออกมา เพียงจัดการพบบเทียบยานั้นสอดเก็บไว้ในแขนเสื้อ ก่อนเลื่อนมือที่โอบเอวหวั่นเหยียนจงเจ้ออยู่ไปยังบริเวณหน้าอกของเขา

ทั้งสองคนปล่อยให้เวลาผ่านไปเงียบ ๆ ครู่หนึ่งหวั่นเหยียนจงเจ้อถึงดึงมือของเหยาจิ้นเสื่อออกพลางว่า “ไปกันเถิด ข้าจะพาเจ้าไปดูอะไรสนุก ๆ”

เขาว่าพलगงมือเหยาจิ้นเสื่อเดินไปยังผนังห้องฝั่งเหนือ ไม่รู้ว่าจิมโดนจุดใดเข้า ผนังห้องฝั่งเหนือก็เกิดเสียงดังประหลาดทันใดและปรากฏประตูลับบานหนึ่ง ครั้นลอดผ่านประตูลับออกมาแล้ว เหยาจิ้นเสื่อก็กวาดตามองรอบด้าน พบว่าที่แห่งนี้คือหอสุราที่อยู่ติดกับร้านขายผ้า คิดย้อนไปแล้วเมื่อครู่หวั่นเหยียนจงเจ้อคงล่องหน้ามาที่หอสุราแห่งนี้ก่อนเพื่อหลบสายตาผู้คน ก่อนลอบเข้าร้านขายผ้าด้วยเส้นทางนี้ เช่นนั้นแล้ว ต่อให้มีคนเห็นนางเข้าร้านขายผ้าไปแล้ว ก็ไม่ได้ดูมีพิรุณอันใด

ภายในหอสุรามีคนเตรียมรับรองอยู่ก่อนแล้ว เหยาจิ้นเสื่อสืบเท้าตามหลังหวั่นเหยียนจงเจ้อเข้าห้องรับรองหุหุราไปอย่างรวดเร็ว เขาพานางไปที่ริมหน้าต่าง บอกรูปร่างมองผ่านช่องหน้าต่างต่างลงไปเบื้องล่าง เหยาจิ้นเสื่อเหลือบมองตามที่เขابอก เห็นเพียงซุ้มทำนายดวงชะตาข้างทางตั้งอยู่ซุ้มหนึ่ง บุรุษผู้ทำนายดวงชะตาแต่งกายเหมือนนักรบตเต่า สวมชุดนักรบตเต่าใหญ่ เรือนผมสีขาวสว่าง มองจากด้านข้างจะเห็นว่าปรางแก้มแดงของเขาเปล่งปลั่งสดใส แต่รูปร่างผอมบางไปสักหน่อย ซุ้มของเขารายล้อมไปด้วยผู้คน เสียงดังจอลแจ แต่ฟังไม่ออกว่ากำลังพูดถึงเรื่องอะไร

ขณะที่เหยาจิ้นเสื่อกำลังสงสัยว่าหวั่นเหยียนจงเจ้อให้นางมาดูบาที่นี้เพื่ออะไร เขาก็หลงมากกระซิบข้างหูนางเบา ๆ ว่า “มาแล้ว”

เหยาจิ้นเสื่อได้ยืนพลันมองตามสายตาของเขา และได้เห็นบุรุษสองคนในชุดแพรไหมวิจิตรตระการตากำลังเบียดเสียดฝูงชนและแทรกตัวเข้าไปยังซุ้มทำนายดวงชะตา ชัดว่ามาเพื่อความสนุก ในเมื่อเขابอกให้นางจับตามองสองคนนี้ นางพินิจมองพวกเขาทั้งคู่อย่างละเอียด ถึงกระนั้นก็มองไม่ออกว่าสองคนนี้มีพิรุณอย่างไร มีเพียงแค่การแต่งกายหุหุรกว่าคนทั่วไป มองอย่างไรก็เป็นได้แค่คนที่ติดนิสัยบูชัวตฤเท่านั้น

ทว่าในระหว่างที่นางสงสัยอยู่นั้น ก็ไม่ทราบว่าจะเกิดเรื่องอันใดขึ้น ทุกคนที่รายล้อมอยู่พลันเงยบง ไม่อาจทราบได้เลยว่าบุรุษชุดหุรหุราที่แสดงสีหน้าหยิ่งผยองนั้นพูดอะไรอยู่ แล้วก็ได้ยินเสียงนักพรตเต่าที่กำลังลูบเศราผู้หนึ่งเอ่ยว่า “นายท่าน หากต้องการเสี่ยงทายดวงชะตาแล้ว ขอเชิญลงนามที่นี่”

ไม่อาจทราบได้เลยว่านักพรตเต่าผู้หนึ่งแปลงเสียงด้วยวิธีใด เสียงของเขาดังกังวานยิ่งนัก คล้ายกับว่ายังไม่ชราด้วยซ้ำ แม้อยู่ห่างกัน แต่เหยาจิ้นเลื้อยได้ยินเสียงของเขาชัดเจน ทันทีที่พูดจบ นักพรตเต่าก็ยื่นพู่กันชุ่มน้ำหมึกส่งให้บุรุษในชุดหุรหุราอีกคน บุรุษผู้นั้นไม่ได้รับพู่กันไว้ เพียงใช้เท้าลากเส้นบนพื้นหินสองเส้น ครั้นนักพรตเต่าเห็นก็ยกยิ้มพลางเอ่ย “สิ่งที่นายท่านเขียนคือคำว่า ‘คน’ คนทั้งใต้หล้าล้วนแต่ถูกเหยียบย่ำไว้ใต้เท้าของนายท่าน นายท่านเป็นคนเหนือคนแล้ว ความสูงส่งอื่นแม้ไม่เอ่ยถึงก็พอจะ...”

เหยาจิ้นเลื้อยได้ฟังวาจาของนักพรตเต่าผู้หนึ่ง ก็เบิกตากว้างด้วยความตกใจ หันหน้ากลับไปมองหวันเหยียนจงเจ้อ “เขาคือ...” เหยาจิ้นเลื้อยยังไม่ทันเอ่ยจบก็รีบอุดปากตนไว้ แล้วเหลือบตามองไปทางวังหลวง

หวันเหยียนจงเจ้อหัวเราะออกมาน้อยๆ จรฉริมฝีปากกับปลายจมูกของเหยาจิ้นเลื้อยอย่างแผ่วเบา “เว่ยเว่ย เจ้าช่างปราดเปรื่องยิ่งนัก”

เมื่อเหยาจิ้นเลื้อยได้ยินว่าหวันเหยียนจงเจ้อยืนยันการคาดเดาของนางแล้ว ก็ตกใจจนผลอ้าปากค้าง นางทราบดีว่าหมิงเซี่ยวฮองแต่เป็นพระราชชอบเที่ยวเล่นเสพลุสุข ลุ่มหลงหญิงงาม ประพฤติตัวเหลวแหลก แต่คิดไม่ถึงเลยว่าผู้ที่อยู่บนจุดสูงสุดสุดอย่างเขาจะทำเรื่องไร้สาระอย่างปลอมตัวเป็นสามัญชนออกมาเดินเล่นตามท้องถนนเช่นนี้ได้

หวันเหยียนจงเจ้อเห็นเหยาจิ้นเลื้อยมีสีหน้าประหลาดใจ ก็เผยฉริมฝีปากสีแดงออกน้อยๆ แล้วโน้มศีรษะลงจกฉิมฉิมฝีปากของนางเบาๆ อย่างอดไม่ได้

เหยาจิ้นเลื้อยถึงได้สติกลับมา นางมองค้อนหวันเหยียนจงเจ้อไปหนึ่งที่ตอนางหันกลับไปมองด้านนอกอีกครั้ง ก็ไม่รู้ว่านักพรตเต่าผู้หนึ่งเอ่ยอะไรอยู่ถึงทำให้หมิงเซี่ยวฮองแต่เหยหน้ามองท้องฟ้าพลางฉีกยิ้มอยู่เช่นนั้น ราวกับสิ่งที่นักพรตเอ่ยนั้นเป็นเรื่องน่าขันที่สุดในใต้หล้า ทว่าบุรุษในชุดผ้าไหมยาวที่มาร่วมกับหมิงเซี่ยวฮองแต่มีสีหน้าต่างไปโดยสิ้นเชิง จากเมื่อครู่ที่ยังหัวเราะว่ามีความสุขที่ได้เข้าร่วมประสมโรง บัดนี้กลับมีสีหน้าหวาดวิตกและกังวลสุดขีด

เขาพยายามลากหมิงเซี่ยวฮ่องเต้ออกจากฝูงชน

เหยาจิ้นเสื่อหันขวับกลับไปถามหวันเหยียนจงเจ้อ “เกิดเรื่องอะไรขึ้น”

หวันเหยียนจงเจ้อกลับยิ้มพลางเลื่อนมือมาโอบนางไว้จากด้านหลัง และกระซิบข้างหู “นักพรตเต้าทำนายชะตาหมิงเซี่ยวฮ่องเต้าว่าวันนี้จะเกิดชะตา ดอกท้อ⁴ แต่ขณะเดียวกันก็ยังมีเคราะห์ที่ต้องเลือดตกยางออกด้วย”

นับแต่ทายฐานะของหมิงเซี่ยวฮ่องเต้ออก เหยาจิ้นเสื่อก็ทราบแล้วว่า นักพรตเต้าผู้นี้ต้องเป็นคนที่หวันเหยียนจงเจ้อเตรียมไว้ไม่ผิดแน่ ครั้นได้ยิน เขาเอ่ยเช่นนั้น ก็รู้ว่าอีกไม่นานหมิงเซี่ยวฮ่องเต้าต้องประสบชะตาดอกท้อและมีเคราะห์เลือดตกยางออกอย่างที่นักพรตเต้าทำนายว่าแน่นอน นี่คงเป็นเรื่องสนุกที่หวันเหยียนจงเจ้ออยากให้นำนางได้ชมกรรมมัง

“นั่นคือผู้ใดหรือ” เหยาจิ้นเสื่อเอ่ยถามพลางกวาดตามองคนที่กำลังดึง หมิงเซี่ยวฮ่องเต้ออกจากฝูงชน

“นั่นคืออู่ฮ่อง”

เสียงของหวันเหยียนจงเจ้อดังขึ้น เหยาจิ้นเสื่อก็รู้สึกหวาดกลัวขึ้นอีกครั้ง ก่อนหน้านั้นนางเคยทราบมาว่าที่หมิงเซี่ยวฮ่องเต้สั่งจวนอู่ฮั่นโหวให้ ถอนหมั้นกับนางเป็นเพราะอู่ฮ่องเสนอนางเดาว่าหวันเหยียนจงเจ้อต้องเป็นคนจัดการเรื่องทั้งหมดแน่ แต่เมื่อลองไต่ตรองให้ดี อู่ฮ่องเป็นราชินิกุลของต้าจิ้น เป็นทายาทในสายตระกูลของฮ่องเต้า ย่อมไม่มีเหตุต้องฟังคำสั่งของหวันเหยียนจงเจ้อ เหตุนี้เหยาจิ้นเสื่อจึงปัดความคิดนี้ตกไป ไม่คิดเลย แม้แต่หน้อยว่าอู่ฮ่องจะ...

“เป็นท่านจริงด้วย มิน่า วันที่ข้าไปขอถอนหมั้น จึงบังเอิญมีราชโองการของฮ่องเต้ามาอย่างมีเลศนัยเพียงนั้น...” เหยาจิ้นเสื่อพึมพำอย่างเหลืออด

หวันเหยียนจงเจ้อยิ้ม ก่อนเอ่ยเสียงเจือความจงนบนความแปลกใจอยู่ในที่ “เพื่อให้ความปรารถนาของเว่ยเว่ยเป็นไปได้อย่างราบรื่น ข้ายอมเต็มใจทำทุกสิ่งสุดความสามารถเพื่อให้บรรลุผล หัวใจของข้าที่มีต่อเว่ยเว่ย เป็นดังคันฉ่องสะท้อนภาพยืนยัน ถึงตอนนี้แล้ว เว่ยเว่ยมองออกแล้วหรือไม่”

⁴ เป็นดวงชะตาที่เกี่ยวกับความสัมพันธ์ ความรัก หรือคู่ครอง

เหย้าจิ้นเสื่อเห็นหวั่นเหยียนจงแจ้กอบหัวใจบรรยายความรู้สึกซึ่งก็เปลอลหุดยืมฆ่า

ด้านล่างในยามนี้ จูไฮ่วรี้ตั้งแขนของอู่อ่องไว้พร้อมสีหน้าตื่นเต้น เดินทอดน่องไปตามถนนย่านการค้า ไม่สนใจคำโหม่น้ำของอู่อ่องเลยแม้แต่น้อย

“พี่ชายรอง ข้าขอร้องละ พวกเรารีบกลับกันก่อนเถิด วันหน้าหากพี่ชายรองอยากมาอีก ข้าจะเตรียมตัวอย่างดี หนหน้าค่อยมาเดินเล่นรอบเมืองเพื่อสัมผัสชีวิตอย่างสามัญชนด้วยกัน วันนี้พี่ชายรองโปรดเห็นใจข้าแล้วกลับกันก่อนเถิด” อู่อ่องโหม่น้ำวสีหน้าร้อนใจ

“กว่าจะได้ออกมาไม่ใช่ง่ายๆ นี่ข้ายังไม่ได้เที่ยวชมสถานที่ใดสักแห่ง ไม่ทันได้เที่ยวเล่นสักที มีเหตุผลใดต้องรีบกลับเดี๋ยวนี้ด้วย! อีกอย่าง หากสิ่งที่นักพรตผู้นั้นเอ่ยมาเป็นเรื่องจริง นั่นสิถึงจะเรียกว่าน่าสนุก ข้าจะได้เตรียมแต่งตั้งนักพรตเต้าผู้นั้นเป็นราชาครู!”

ได้ยินนักพรตเต้าทักว่าวันนี้เขามีชะตาดอกท้อ ทั้งยังมีเคราะห์ร้ายต้องเลือดตกยางออก คราวแรกหมิงเซี่ยวฮ่องแต่รู้สึกที่น่าขันนัก ทว่าบัดนี้คาดหวังให้เกิดขึ้นจริง ยิ่งอู่อ่องพยายามโหม่น้ำให้เขารีบกลับเท่าใด เขายิ่งอยากทำหายนมากขึ้นเท่านั้น

เมื่อเขาพูดจบและเห็นว่าอู่อ่องมีสีหน้าหวาดวิตกจนเกินเหตุ เขาก็ยื้อแขนของอู่อ่องไว้ แล้วเดินไปข้างหน้า ก่อนหันไปตบไหล่ของอู่อ่องกลางว่า “น้องชายสี่ดวงใจเถิด วันนี้เรา...เอ๊ย ข้าฉันจะออกมาข้างนอกเอง ไม่เกี่ยวกับน้องชายสี่เสียหน่อย ต่อให้จะเกิดเรื่องไม่คาดฝันกับข้าจริง ข้าก็ไม่มีความปล่อยให้น้องชายสี่ต้องแบกรับความผิดนี้! อีกอย่าง วาจาของนักพรตเต้านี้ช่างน่าขัน ข้านะหรือมีชะตาต้องเลือดตกยางออก วาจาสามทวนนี้ก็หลอกได้แค่น้องชายสี่เท่านั้น แต่น้องชายสี่ หากชะตาดอกท้อกับเคราะห์ที่เลือดตกยางออกอะไรนี้ เกิดขึ้นจริง ก็จะเป็นเรื่องยืนยันคำกล่าวที่ว่า ลิ่นซีวีได้ดอกโบตัน กลายเป็นวิญญูณณ์ก็คุ้มค่า⁵ เหตุแห่งความงามนำตื่นเต้นปานนี้ หากข้าต้องประสบ

⁵มาจากสำนวน “ตายได้ดอกโบตัน เป็นผีก็สุขสำราญ” ความหมายคือ เพื่อสาวงามแล้วแม้ตายก็ไม่เสียดาย

ลักครา ก็นับว่าไม่เสียชาติเกิดแล้ว!”

“ฟา... ท่านลุงรอง ท่านลุงสี่ ไฉนพวกท่านทั้งสองถึงมาอยู่ที่นี่!”

หมิงเซี่ยวฮองเต้พูดจบ ก็มีเสียงโวยวายตื่นตกใจดังมาจากบูรพาทิศ เขาหันมองตามต้นเสียง เห็นสตรีร่างอรชรใบหน้าพริ้มเพราบางหนึ่งหยุดยืนอยู่หน้าร้านเครื่องประดับริมถนน ชัดว่านางเพิ่งออกมาจากในร้าน กำลังมองมาทางเขา สีหน้าพริ้มพริ้ง

หมิงเซี่ยวฮองเต้แหวตาเป็นประกาย ครั้นเห็นชัดแล้วว่าสตรีนางนั้นคือผู้ใด ประกายในดวงตาปล้นจางหายไป สตรีนางนี้ไม่ใช่ใครอื่น แต่เป็นหลิวหวนปี้ ธิดารองในองค์หญิงใหญ่ ที่เคยกล่าวขู่ยุเหยาจิ้นเสื่อเมื่อครั้งที่อยู่ในจวนเจียงหนิงโหว

วันนี้นางแต่งกายงามวิจิตร คลุมเสื่ออ่าวผ้าตัวนสีฟ้าสดใสทอลายสีเข้ม ชายเสื่อมีต้นทองลายเหมยผลิบาน รัตเอด้วยสายรัตเอดูหยก สวมกระโปรงหลิวสีมรกต ชายกระโปรงยังมีลวดลายบุปผาเล็ก ๆ สลับซับซ้อน เก๋ล้ำมายสูงประดับช่อดอกไทรถึงประดิษฐ์สีแดงสดใส และปักปิ่นทองท้อยไข่มุกตระการตา เสื้อผ้าอาภรณ์ที่หรูหราถึงเพียงนี้ ยิ่งเสริมให้นางดูเพริศพริ้งกว่าสตรีทั่วไป ถึงกระนั้นก็ยังไม่ได้ถึงความงามตามชนบ

หมิงเซี่ยวฮองเต้มีท่าทางเหมือนว่าการพบหลิวหวนปี้ในคราวนี้เป็นเพียงความบังเอิญ ทว่าเหยาจิ้นเสื่อเห็นหวนเหยียนจงเจ้ากระตุกยิ้มชั่วร้ายก็ทราบทันทีว่าเรื่องนี้ไม่ใช่ความบังเอิญ เกรงก็แต่ชะตาดอกท้อของหมิงเซี่ยวฮองเต้ที่นักพรตเต้าฝู้นั้นทำนายคงหมายถึงหลิวหวนปี้!

ทว่าหมิงเซี่ยวฮองเต้และหลิวหวนปี้... พวกเขาทั้งสองมีความสัมพันธ์เป็นลุงและหลานสาวสาวยนอก! เมื่อเหยาจิ้นเสื่อทบทวนฐานะของหลิวหวนปี้แล้ว ก็เข้าใจเจตนาของหวนเหยียนจงเจ้าทันใด เพียงครู่เดียว ความตกใจก็ทะยานถึงขีดสุด หันขวับกลับไปมองอีกฝ่ายทันที “ต่อให้หมิงเซี่ยวฮองเต้จะเป็นบุรุษเจ้าสำราญเพียงใด ก็ไม่น่าจะเสียดิทำเรื่องผิดประเพณีระหว่างสายเลือดเช่นนี้”

หวนเหยียนจงเจ้าเพียงเล็กลีคว “แต่ในวังก็มีการร่วมประเวณีระหว่างสายเลือดอยู่ไม่ขาดไม่ใช่หรือ อย่าเพิ่งพูดถึงเรื่องอื่นเลย ถึงอย่างไรเซี่ยวฮองเต้ฮองเต้มีพระอัจฉริยภาพ เวยเวย หากเจ้าไม่ชมตอนนี้ จะพลาดเรื่องสนุก...”

เขียนดีฮ่องเต้ที่หัวนเหียนจงเจ้ากล่าวถึงนั้นเป็นปู่ทวดของหมิงเซียวฮ่องเต้ ฮ่องเต้องค์นี้มีสาวงามในวังหลังมากมายแต่ไม่โปรดปราน กลับไปตกหลุมรักพระปิตุจฉาของตนเอง ความจริงเรื่องราวภายในวังหลวงก็โสมมไปมากกว่านี้ไม่ได้อีกแล้ว...

ขณะที่เหยาจิ้นเสื่อขมวดคิ้วพลงครุ่นคิด พลันได้ยินเสียงคำรามดังกึกก้องมาจากมุมถนน “เจ้าทรรษ เอาชีวิตมันมา!”

สิ้นเสียงคำราม ก็มีเสียงตอบรับดังขึ้น

เหยาจิ้นเสื่อรีบหันมอง พบตาเดียวก็มีกลุ่มคนแต่งชุดชาวบ้านแต่ถือขวานกรูกันออกมาจากที่ใดไม่ทราบจนเต็มท้องถนน พวกเขาต่ออย่างเดือดดาลพร้อมวิ่งเข้าไปหาหมิงเซียวฮ่องเต้ หมิงเซียวฮ่องเต้ยืนสนทนากับหลิวห้วนนี้ อยู่ที่มุมหนึ่ง เมื่อเกิดเหตุวุ่นวายอย่างไม่ทันตั้งตัว สีหน้าของเขาเปลี่ยนไปในบัดดล เขาพะงันอึ้งอยู่ตรงนั้น หลิวห้วนบีตระหนกจนขาอ่อนแรง ล้มลงในอ้อมอกของสาวใช้ข้างกาย อยู่อย่างงอแง ก้องพลงเอาตัวเข้าขวางหมิงเซียวฮ่องเต้ไว้ คุ่มกันให้อีกฝ่ายเข้าไปหลบซ่อนในร้านขายของ ส่วนราชองครักษ์ที่เดินตามหมิงเซียวฮ่องเต้มาตลอดก็ตั้งท่าโต้ตอบทันควัน กระซอกอาวุธที่ซ่อนไว้ออกมาคุ้มกันหมิงเซียวฮ่องเต้

ถนนพลันโกลาหล ผู้คนที่สัญจรไปมาแตกตื่นกรี๊ดร้องและวิ่งหนีเอาชีวิตรอด เหตุวุ่นวายนี้เกิดขึ้นตรงข้ามหอสุราพอดี เหยาจิ้นเสื่อที่ตกใจอยู่เพียงนึกขึ้นได้ว่าตอนนั้นเหยาเหวินซิงยังรออยู่หน้าร้านขายผ้า ถึงนางจะเดาออกว่าในเมื่อหัวนเหียนจงเจ้าเป็นคนวางอุบายให้เกิดเรื่องวุ่นวายเช่นนี้ ย่อมต้องพาเหยาเหวินซิงไปหลบในที่ปลอดภัยแล้วก็ตามที่

อย่างไรก็ตาม นางไม่วางใจทุกสิ่งที่เกี่ยวข้องกับเหยาเหวินซิง จึงรีบหันขวับไป หมายถึงถามหัวนเหียนจงเจ้าว่าเขาทอดถอนใจอย่างเหลืออด “ดูสิๆ ได้มาชมเรื่องน่าตื่นเต้นทั้งที่ เจ้ายังเอาแต่ห่วงนั่นพะวงนี้ เดี่ยวเจ้าก็พลาดเรื่องสนุกตรงนั้นไปหรอก...เหยาเหวินซิงเป็นน้องชายภรรยา ข้าจะกล้าสะเพร่าได้อย่างไร”

พอได้ยินหัวนเหียนจงเจ้าเรียกเหยาเหวินซิงว่า “น้องชายภรรยา” นางก็ถลึงตาใส่เขาก่อนหันหน้ากลับ ตอนทอดสายตามองไปอีกครั้ง เห็นมือสังหารคนหนึ่งเลือดโสมกาย ทว่ายังพาดพันกับราชองครักษ์อย่างกล้าหาญ

ยกขวานปรีเข้าใส่หมิงเขียวส่องเต้ เขาคำรามลั่นพลางยกขวานจามลงเหนือศีรษะของหมิงเขียวส่องเต้ เหยาจิ้นเสื่อคิ้วกระตุก นางรู้ว่าหมิงเขียวส่องเต้ต้องไม่เป็นอะไรแน่ เพราะเขาเป็นส่องเต้ผู้โง่เขลา หวันเหยียนจงเจ๋อคงคาดหวังให้เขาได้กุมอำนาจไว้ตลอดกาลยิ่งกว่าพสกนิกรทั้งปวงในต้าจิ้นอีกกระมัง แล้วเขาจะปล่อยให้หมิงเขียวส่องเต้สวรรคตง่าย ๆ เพียงนี้หรือ

เหยาจิ้นเสื่อเบิกตามองก็เห็นว่าคมขวานกำลังเคลื่อนลงมาอย่างน่าหวาดเสียว ทว่าเสียงใส่กังวานของสาวงามนางหนึ่งกลับดังขึ้นก่อน “หยุดนะ! ฝ่าบาทระวัง!”

ทันทีที่ได้ยินเสียง เหยาจิ้นเสื่อก็เห็นว่าสาวใช้ข้างกายของหลิวหวนปี้ผลักหลิวหวนปี้ออกมา หลิวหวนปี้สะดุดแล้วโผล่ไปเบื้องหน้าหมิงเขียวส่องเต้ รับคมขวานที่หมายจะพรากชีวิตของหมิงเขียวส่องเต้ไว้ได้อย่างพอดีพอดี คนที่เผด็จเสียงกริรร้องออกมาเมื่อครู่ก็คือสาวใช้ที่ผลักหลิวหวนปี้นั่นเอง

อู่อ่องที่ได้ยินเสียงร้องปลันโผกอดเอวของมือสังหารผู้นั้น ทว่าคมขวานบันเข้ากลางหน้าอกของหลิวหวนปี้ กลิ่นคาวโลหิตสดคละคลุ้ง หลิวหวนปี้หมดสติทันใด ไม่รู้ว่าเพราะความเจ็บปวดหรือเพราะตกใจสุดขีด ส่วนหมิงเขียวส่องเต้ที่ถอยหลังไปได้สองก้าวก็ทรุดกายล้มลงกองกับพื้น แต่ยังไม่ยอมถอดหลิวหวนปี้ไว้

“คุ้มกันฝ่าบาท!” อู่อ่องเอาตัวป้องกันส่องเต้ ชัดขวางมือสังหารไว้สุดความสามารถ

เหล่าราชองครักษ์ที่ถูกมือสังหารโจมตีจนแตกกระเจิง เพียงชั่วขณะเดียวก็กลับมาตั้งวงล้อมคุ้มกันหมิงเขียวส่องเต้อีกครั้ง องค์กรภัสสองนายขึ้นหน้าพริบตาเดียวก็ปลิดชีวิตมือสังหารได้ เหยาจิ้นเสื่อเหลือบมองอู่อ่องที่ถูกมือสังหารฟันแขนแต่ยังสั่งการคุ้มกันส่องเต้โดยไม่สนใจชีวิตตนเอง แล้วเหลือบมองหมิงเขียวส่องเต้ที่มีท่าทางเลือนลอยไร้สติและกำลังกอดหลิวหวนปี้ไว้ เหยาจิ้นเสื่อปลันกระตุกยิ้ม

ราชสำนักลงความเห็นยกหลิวหวนปี้ ธิदारองในองค์หญิงใหญ่ ให้หมั้นหมายเตรียมเป็นภรรยาของหมาเจียง ผู้เป็นน้องชายร่วมอุทรของหมาทรงหรือซีตูอ่องมานานแล้ว เพื่อเป็นการบำรุงขวัญอ่องปกปักชายแดนและเพื่อรักษาพื้นที่ในบริเวณนั้น ได้ยินมาว่าหลายปีก่อนที่หมาเจียงเดินทางมายัง

เมืองหลวงก็ได้พบหลิวหวนปี่เข้า ช่องเต้มีเมตตาจะยกราชินิกุลหญิงคนหนึ่งให้เขา และหมาเจียงก็เอ่ยถึงหลิวหวนปี่ขึ้นมาเอง หลังเหล่าขุนนางปรึกษากันแล้วก็ทูลขอพระราชทานพิธีมงคลสมรสจากช่องเต้

บัดนี้เมื่อได้เห็นสีหน้าของหมิงเซียวช่องเต้ และได้ทบทวนถึงพฤติกรรมของเขาแล้ว เหยาจิ้นเสือกก็ทราบทันทีว่าเขาไม่มีทางยอมทอดทิ้งหลิวหวนปี่แน่ หากหลิวหวนปี่ได้เข้าไปอยู่ในวังหลัง หมาเจียงต้องเจ็บแค้นที่ถูกหมิงเซียวช่องเต้แย่งว่าที่ภรรยา หมาเจียงเป็นลูกหลงของบิดาและมารดาของหมาหรง อายุห่างจากหมาหรงถึงสามสิบปี หมาเจียงเสียบิดาไปตั้งแต่สามขวบ หมาหรงจึงดูแลน้องชายคนนี้ราวกับเป็นพ่อลูก ยิ่งหมาหรงไม่มีบุตรสายหลักด้วยแล้ว หลายครั้งยังเคยคิดแต่งตั้งหมาเจียงเป็นชู้จ้อ ด้วยความสัมพันธ์เช่นนี้ มีหรือที่หมาหรงจะไม่เข้าไปช่วยสะสางความแค้นเพื่อน้องชายของตน เมื่อความแค้นฝังลึก จะช้าหรือเร็วยอมแตกยอดอ่อนขึ้นมาอยู่ดี

การที่หมิงเซียวช่องเต้กระทำเรื่องผิดธรรมเนียมน้อย่างการร่วมประเวณีระหว่างสายเลือดเช่นนี้ ย่อมนำพาหายนะใหญ่มาสู่ราชสำนัก บรรดาบัณฑิตประชาชนในต้าจิ้นจะมองหมิงเซียวช่องเต้อย่างไร เพียงคิดก็พอทราบแล้ว หากหลิวหวนปี่ได้เข้าวังจริง นางต้องเป็นที่โปรดปรานของช่องเต้มากแน่ วังหลังในต้าจิ้นจะเกิดโกลาหลใหญ่ แล้วราชสำนักที่มีความเกี่ยวข้องกับวังหลังมาก จะไม่ได้รับผลกระทบไปด้วยได้อย่างไร

หนนี้ผู้อ่องพลิกกายปกป้ององค์เหนือหัวอย่างจงรักภักดี นับแต่นี้ไปต้องได้รับความไว้วางใจจากหมิงเซียวช่องเต้มากยิ่งขึ้นแน่ ทว่าผู้อ่องเป็นคนของหวนเหยียนจงเจ้าอยู่ก่อนแล้ว...ลงมือครั้งเดียวได้ประโยชน์หลายอย่าง มีนา หวนเหยียนจงเจ้าอยู่ถึงได้บอกว่ามีละครสนุกๆ ให้ชม

เป็นไปดังที่เหยาจิ้นเสือกคิด ยามนี้ในสายตาของหมิงเซียวช่องเต้มีแต่หลิวหวนปี่ในอ้อมอกตน เขาไม่เห็นใครอื่นอีกเลย ไม่ว่าจะเป็นอย่างไหน เขาก็ไม่มีทางลืมช่วงเวลาแห่งความเป็นความตายที่หลิวหวนปี่กิริตร้องพร้อมโผเข้ามาตรงหน้าเขาและใช้ร่างกายออรชรของนางขวางคมขวานปาเถื่อนนั้นไว้

เขาจ้องมองหลิวหวนปี่ที่นอนหายใจรวนรินในอ้อมอก มองใบหน้าซีดขาว ท่าทางอ่อนระโหยโรยแรง ไหนจะโลหิตที่กำลังไหลพุ่งพรูออกจากทรวงอกของนาง หมิงเซียวช่องเต้รู้สึกเพียงว่าหัวใจของเขากำลังจะละลาย

เป็นน้ำ ก่อนหน้านั้นยามเขามองหลานสาวสวยนอกคนนี้ก็ารู้สึกว่านางเป็นเด็กน้อยมีพรสวรรค์ ครั้นได้โอบกอดร่างอรชร มองใบหน้าที่จิ้มลิ้มของนางแล้ว หมิงเซี่ยวฮ่องเต้เพิ่งตระหนักได้ว่า สิ่งใดที่คู่ควรจะเรียกว่างามสะคราญลุ่มเมือง สิ่งใดเหมาะสมจะเรียกว่างามจนเหล่าสตรีในหกตำหนักจืดชืดไร้สีสัน

เขาทำได้เพียงโอบกอดหลิวห่วนี่ กตบาคแผลตรงช่องอกของนางไว้ ตะโกนเรียกหมอหลวงราวกับคนเสียดสี ลืมกระทั่งว่าตอนนี้ตนอยู่ที่ใด กำลังทำอะไรอยู่ กระทั่งอู่อ่องประคองเขาลุกขึ้นอย่างทุลักทุเล หมิงเซี่ยวฮ่องเต้ก็ยังกอดหลิวห่วนี่ไว้แน่น ทันทีที่เขาได้ยินเสียงของอู่อ่อง เขารีบหันกลับไปมองอู่อ่องสายตาเป็นประกาย “น้องชาย จวบจนวันนี้เราเพิ่งจะได้เข้าใจความหมายที่แท้จริงของคำว่ารัก เกิดมาชาตินี้ไม่เสียเปล่าแล้ว!”

เมื่อเหยาจิ้นเสื่อได้เห็นท่าทางของหมิงเซี่ยวฮ่องเต้กำลังเจ็บแค้นที่ไม่อาจแบกรับความเจ็บปวดและตายแทนหลิวห่วนี่ได้ นางพลันไม่รู้ว่ตนควรรู้สึกอย่างไรดี

พินิจดูแล้ว อีกไม่นานคงถึงเวลาปิดฉากละครเรื่องนี้ เพราะเกิดเรื่องเช่นนี้ อีกไม่นานพวกทหารรักษาพระองค์คงมาถึง ประเดี่ยวนนสายนี้ต้องถูกปิดล้อมและตรวจสอบอย่างเข้มงวด หากนางไม่รีบออกไปตอนนี้เกรงว่าคงออกไปไหนไม่ได้แล้ว

ขณะที่เหยาจิ้นเสื่อกำลังหมุนตัวกลับ หวันเหียนจงเจ้อกลับสืบเท้าไปปิดหน้าต่างที่แง้มอยู่ลงและเอ่ยว่า “พวกเราไปกันได้แล้ว ข้าจะส่งเจ้ากลับเอง”

เรื่องของหมิงเซี่ยวฮ่องเต้และหลิวห่วนี่ลือสะพัดไปทั่วเมืองหลวงอย่างว่องไว ครั้นหมิงเซี่ยวฮ่องเต้นำหลิวห่วนี่กลับวังแล้วก็จัดแจงให้นางเข้าพักรักษาตัวในตำหนักซื่อซึ้งซึ่งเป็นที่พักของสนม หลังจากนั้นองค์หญิงใหญ่ก็เข้าออกวังหลวงหลายครั้ง หมายจะรับหลิวห่วนี่กลับไปดูแล ทว่าหมิงเซี่ยวฮ่องเต้ปฏิเสธตลอด ด้วยเหตุผลว่าสมควรให้หลิวห่วนี่รักษาบาดแผลในวังจึงจะสะดวกและเหมาะสมที่สุด

การแสดงออกของฮ่องเต้ค่อนข้างชัดเจน หากเขาไม่เป็นห่วง จะจัดแจงให้หลิวห่วนี่พำนักรักษาตัวในตำหนักสนมเพื่อที่เขาจะได้ดูแลนางได้ทุกที่ทุกวัน

เช่นนี้หรือ

ครั้นหลิวห้วนบีเริ่มรู้สึกตัว ก็เห็นว่าหมิงเซี่ยวฮ่องเต้คอยดูแลอยู่ข้างกายไม่ไปไหน ยิ่งได้ฟังหมิงเซี่ยวฮ่องเต้กล่าวว่าเป็นช่วงเวลาแห่งความเป็นความตาย นางเอาตัวเข้ามาปกป้องเขาโดยไม่คิดเสียดายชีวิต แม้ฮ่องเต้จะเข้าใจผิด แต่นางก็ฉวยโอกาสนี้หวังคว้าความชอบไว้ เดิมนางตอบรับคำไปด้วยความโลภอยู่แล้ว ต่อให้ภายหลังนางพบว่าหมิงเซี่ยวฮ่องเต้มีเจตนาแอบแฝงก็หมดหนทางกลับคำเสียแล้ว

ส่วนหมิงเซี่ยวฮ่องเต้หาได้สนความเห็นของผู้ใด เขาไม่สนคำพูดโหม่งน้ำของไทเฮาและสองเฮาด้วยซ้ำ เอาแต่ขลุ่ยตัวอยู่ในตำแหน่งชื่อซีทั้งวันทั้งคืน จนชื่อเสียงของหลิวห้วนบีมัวหมอง นางเข้าใจดี ต่อให้นางได้ออกจากวัง หม่าเจียงก็ไม่อาจรับนางเป็นภรรยาได้อีกแล้ว เรื่องนี้ทำให้นางรู้สึกกลืนไม่เข้าคายไม่ออก

ในขณะที่นางมืดแปดด้าน ไม่รู้ด้วยเหตุผลใด นางมีคำคำนอภิมรย์กับหมิงเซี่ยวฮ่องเต้ไปแบบงงวย เมื่อได้ล้มรสหลิวห้วนบีแบบกินไขกระดูกจนรู้รสชาติ^๖ หมิงเซี่ยวฮ่องเต้ก็ยังปฏิบัติต่อนางแตกต่างจากผู้อื่น เขาทุ่มเทความโปรดปรานให้นางเพียงผู้เดียว ฮ่องเต้เอาใจใส่นางมากขึ้นทุกวัน หลิวห้วนบีหมดหนทางเดินกลับหลังแล้ว นางค่อย ๆ ยอมรับสภาพที่เป็นอยู่ และเกิดความรู้สึกลึกซึ้งต่อหมิงเซี่ยวฮ่องเต้ขึ้นมา

จากนั้นไม่นาน หมิงเซี่ยวฮ่องเต้ก็ล้มลุกคลุกคลานแต่งตั้งตำแหน่งใหม่ให้แก่หลิวห้วนบี ทำยที่สุดนี้ในวังหลวงก็มีหวั่นก๊วยเพยเพิ่มขึ้นมา และเป็นผู้ที่ได้รับความโปรดปรานมากที่สุดในวังหลัง

^๖เป็นสำนวน หมายถึง เมื่อได้สัมผัสหรือลิ้มลองแล้วครั้งหนึ่ง ก็ยังอยากจะสัมผัสหรือลิ้มลองอีก

ภายใน ห้องรับรองพิเศษของโรงเรียนผู้สูงอายุ หยางงจื่อกำลังดื่มสุรากับเซียววุ้น ครั้นเซียววุ้นเห็นหยางงจื่อเงยหน้ากระดกสุรากล่องหนึ่งเข้าปาก ก็ขมวดคิ้วเพ่งมองด้วยความสงสัย

วันนี้หยางงจื่อนัดเขามาดื่มตั้งแต่หัววัน ทั้งยังมีท่าทางลัดกลุ้มอย่างเห็นได้ชัด แสดงว่ามีเรื่องบางอย่างในใจหมายจะระบายอยู่เป็นแน่ ทว่าขณะนี้หยางงจื่อดื่มสุราไปสองกาแล้ว ทั้งยังดูเมามาย ทว่ายังไม่ยอมบอกรับรู้ถึงเรื่องใดออกมามากำ

สถานการณ์ที่ยากจะเอ่ยปากเช่นนี้ ทำให้คิดถึงเรื่องที่หยางงจื่อแพ้หัวนเหยียนจงเจ้อในการประลองยิงธนูที่จวนตระกูลหลิวเมื่อวันก่อน เซียววุ้นพลันคิดบางอย่างออก หยางงจื่อไม่ใช่คนที่ตื่นตระหนกยามประสบวิกฤติตรงกันข้าม เขาเป็นบุรุษที่สุขุมหนักแน่นมากที่สุดคนหนึ่ง คนธรรมดาไม่มีทางทำให้เขาร้อนใจได้โดยเด็ดขาด ทว่าวันนั้นเพียงหัวนเหยียนจงเจ้อเล็งธนูไปทางเขายิ่งเสีย หยางงจื่อก็วุ่นวายใจเสียแล้ว ไหนจะความเป็นปฏิปักษ์ที่ดูคลุมเครือระหว่างหยางงจื่อและหัวนเหยียนจงเจ้อในตอนนั้น เซียววุ้นคล้ายจับสังเกตบางอย่างได้ ในเมื่อหยางงจื่อไม่ยอมบอกรับรู้ เขาก็ได้แต่นั่งอยู่ด้วยเงียบๆ ไม่ได้เป็นฝ่ายซักไซ้ก่อน

ในที่สุดหยางงจื่อก็กระดกสุราลงคออีกจอก ก่อนคว่ำกาสุรา สะบัดแขนเลื้อยลงเงยหน้าขึ้น สุราไหลออกจากพวยกาเป็นสายยาวกลางอากาศ

ก่อนเข้าสู่โพรงปากของเขา สุราบางส่วนกระเซ็นเปโระเปื้อนใบหน้าสุขุมของเขา และไหลผ่านคางหนาเข้าสู่อกเสื้อ

เซียววุ้นและหยางชงจือเรียกได้ว่าเติบโตมาด้วยกัน เขาเคยเห็นสหายของเขามีกาทางเช่นนี้เสียที่ไหน จึงได้แต่ขมวดคิ้วและเขม่นมองอย่างอดไม่ได้

เมื่อหยางชงจือดื่มสุราหมดกาแล้วก็วางลงบนโต๊ะ หนั้นเขาจึงยอมเอ่ย “ข้ากำลังจะหมั้นแล้ว”

ครั้นหยางชงจือเห็นว่าเซียววุ้นมอง ก็ไม่รอให้เซียววุ้นได้เอ่ยปากพูดอะไร รีบกล่าวต่อ “เพราะฉะนั้นข้าหมดโอกาสสู่ขอนางแล้ว ข้าไม่อาจมอบความสุขให้นางได้ กระนั้นข้าก็คาดหวังว่านางจะมีความสุข และคาดหวังว่าความสุขส่วนนี้จะ เป็นของพี่น้องข้า ข้าหวังให้เจ้ามอบความสุขนี้ให้นาง! ข้ามองออกว่าเจ้าเองก็ชอบนาง ใช่หรือไม่”

หยางชงจือถามเซียววุ้นอย่างตรงไปตรงมา พลังมองเซียววุ้นสายตาเป็นประกาย นัยน์ตาคู่นั้นฉายแววคาดหวัง เจือความเจ็บปวดลึกถึงกระดูก การโน้มน้าว และความรู้สึกเวทนาตัวเอง เซียววุ้นจืดจางทั้งหมดไว้ในสายตา ก่อนหรีดตาลง ทั้งสองต่างรู้จักคุ้นเคยกันและกันเป็นอย่างดี หยางชงจือจดจำภาพที่เซียววุ้นและเหยาจิ้นเล่าได้บรรเลงพิณและขลุ่ยได้เป็นอย่างดี และถึงแม้เซียววุ้นจะพยายามปิดบังความคิดไว้เพียงใด หยางชงจือก็มองออกว่าเซียววุ้นปฏิบัติต่อเหยาจิ้นล่ออย่างพิเศษยิ่ง

ครั้นหยางชงจือเห็นเซียววุ้นเงิบไม่พูดจา ก็ทำได้เพียงมองอยู่เงิบๆ ก่อนเอ่ยอีกว่า “ข้าขอร้องท่านแม่ให้ไปเจรจาที่จวนตระกูลเล็กๆเพื่อเจ้าแล้ว ฮูหยินผู้เฉาเสียว่าไม่น่าจะปฏิเสธ แม่ของเจ้าไม่ใช่คนที่ข้าจะสอดมือเข้าไปบงการอะไรได้ เจ้ามีวาสนามากกว่าข้า มีความสุขมากกว่าข้า...” หยางชงจือเริ่มเมามายเพราะฤทธิ์สุรา

กระนั้นเซียววุ้นก็ยังไม่ยอมสนทนากับหยางชงจือ เมื่อได้ยินเช่นนั้น ก็มีสีหน้าเคร่งขรึมลง เซียววุ้นสะบัดชุดพลงลุกขึ้นยืน สืบเท้าสองก้าวไปยังเบื้องหน้าหยางชงจือ ก่อนกระแอมด้วยเสียงเย็นเยือกและจ้องตาเขม็ง พลงเอ่ยปากเน้นทีละคำ “ข้าเซียววุ้นจะพิสมัยผู้ใด จะสมรสกับผู้ใด ก็เป็นเรื่องของข้า ไม่เกี่ยวกับคนอื่น และไม่ต้องการให้ใครหน้าไหนสอดเท้าเข้ามายุ่ง!” เมื่อสิ้นวาจານี้ เขาก็เห็นว่าหยางชงจือมีสีหน้าเปลี่ยนไปเล็กน้อย จึงเอ่ย

เสริมขึ้นอีกว่า “วันหน้าหากเจ้าคิดจะดื่มสุราเพื่อลืมนความทุกข์ ข้ายินดีดื่มเป็นเพื่อนเจ้า ขอแค่อย่าพูดถึงเรื่องนี้อีก” เชียวววินพูดจบก็หมุนตัวเดินจากไป

ทว่าหยางซงจือกลับหัวเราะออกมา โดยไม่ได้ผินหน้ามองตามไป ก่อนเอ่ยออกมาว่า “เจ้าชอบนางจริงๆ ด้วย!” เขาพูดจบก็ชะงักไปครู่หนึ่ง จากนั้นจึงกตเสียด่างอีก “เช่นนั้นแล้วก็อย่ามัวล้งเลอยู่เลย รู้ไว้เถิด หากเจ้าพลาดโอกาสนี้ไป เจ้าต้องเสียใจไปตลอดชีวิตแน่ ตอนนี้อันเจ้ายังมีโอกาสผิดกับข้าที่ไม่มีแม้แต่โอกาสคิดที่จะแย่งชิง... เชียวววิน ข้าขออวยพรจากใจ มัวแต่พิริพิโรเช่นนี้ไม่สมกับเป็นเชียวววินที่ข้ารู้จักเลย”

เชียวววินได้ยินหยางซงจือบ่นมึงง่า ก็เร่งฝีเท้าก้าวยาว ๆ ออกจากห้องรับรองไป ครั้นพ้นหอสุราออกมาแล้วก็พลิกกายขึ้นอาซา มุ่งหน้าตรงไปทางจวนตระกูลหลิวทันที

หยางซงจือพูดไม่ผิด เชียวววินชมชอบเหยาจินเสื่ออย่างที่เขาว่า ทว่ากว่าเขาจะเข้าใจความรู้สึกนั้นก็สายเกินไปเสียแล้ว

เชียวววินโตกว่าหยางซงจือ ทั้งยังเฉลียวฉลาดกว่า มีประสบการณ์ชีวิตมากกว่า แม้ถือว่าย่างเยาว์ แต่ก็ข้ามผ่านความไร้เดียงสาไปเร็วกว่าเด็กหนุ่มในวัยเดียวกัน เขาเป็นคนเก็บงำความรู้สึก ยึดถือหลักการและเหตุผล ยิ่งเรื่องหัวใจด้วยแล้ว เขายังทำตัวไม่สมกับเป็นตัวเอง เมื่อคราพำนักอยู่ที่เจียงโจว เขามีโอกาสพบเจอเหยาจินเสื่ออยู่บ่อยครั้ง ในตอนนั้นแม้เขาจะชื่นชมเหยาจินเสื่อ และสนใจที่นางแตกต่างจากผู้อื่น อยากค้นหา รู้สึท่วงไ้ และสงสาร ทว่าเขาจำต้องหยุดความรู้สึกทั้งหมดไว้เพียงแค่นั้น

และเพราะเหตุผลนี้ แม้เขาจะเคยช่วยเหลือเหยาจินเสื่อที่เจียงโจวอยู่หลายครั้ง แต่เพียงชั่วขณะเดียวเขาก็ต้องตัดขาดจากเจียงโจว และในเวลานั้นเหยาจินเสื่อเพียงต้องตาเขาเท่านั้น หาใช่ต้องใจเขา

กระทั่งบังเอิญได้พบกันในเพิ่งจึง เมื่อเขาทราบข่าวว่าเหยาจินเสื่อออกมาเรียกร้องขอถอนหมั้นอย่างกล้าหาญที่หน้าจวนอู่อันโหว เชียวววินที่พอจะทราบถึงสภาพแวดล้อมในจวนตระกูลเหยาที่เหยาจินเสื่ออาศัยอยู่ ก็ยิ่งรู้สึกชื่นชมในความเฉลียวฉลาดปราดเปรื่องและความสุขุมกล้าหาญของเหยาจินเสื่อ... และอีกครั้งที่บังเอิญพบกันในวังหลวง ในคราที่ต้องเผชิญหน้ากับอุบายของหวังลี่เปียว เชียวววินก็รู้สึกอัศจรรย์ใจในความสุขุมของนาง

หากจะให้อธิบาย เหยาจิ้นเสื่อในคราก่อนเป็นเพียงสายลมในฤดูสารท ที่พัดพาใบไม้ให้ร่วงหล่นในสายธาราของหัวใจเขา จนเกิดเป็นระลอกคลื่น วงน้อยภายใต้สภาพแวดล้อมอันแสนเป็นใจ ทว่าเหยาจิ้นเสื่อที่เขาได้พบ ในภายหลังกลับเป็นดั่งก้อนศิลาที่ตกลงมากระแทกแอ่งธาราน้ำแข็งให้แตกร้าว ปลุกสายธารในใจของเขาให้กระเพื่อมเป็นคลื่นระลอกใหญ่

หลังจากครั้งนั้น เชียววินมีโอกาสดพบเหยาจิ้นเสื่ออย่างใกล้ชิดอีกครั้ง เพราะฐานะในการซ่อมแซมภพवाद จากการสนทนาไม่กี่ครั้งทำให้เขาทราบถึงความชอบและความสนใจของพวกเขามีส่วนที่คล้ายกันอยู่หลายประการ การค้นพบนี้ทำให้ความรู้สึกดี ๆ ที่เขามีต่อเหยาจิ้นเสื่อยิ่งลึกซึ้งมากขึ้นอย่างไม่อาจเลี่ยง เขาคิดว่าเหยาจิ้นเสื่อยังอายุน้อย จึงไม่ได้ร้อนใจ แต่เมื่ออยู่ในสวนของจวนตระกูลหลิวถึงรู้ว่าตนเองคาดการณ์ผิดไปเสียแล้ว นางเป็นหญิงงามสะคราญ อรชรอ่อนแอ้น บุรุษทั่วแคว้นต่างหมายปอง กว่าจะรู้ตัวก็สายไปเสียแล้ว

บัดนี้ทางซงจือถื่อวิสาสะยื่นมือเข้ามาร้องขอให้มารดาของเขามุ่งหน้าไปเจรจาสู่ขอที่จวนตระกูลเลี้ยวแล้ว เชียววินตัดสินใจเด็ดขาดว่าจะไม่รีรออีกต่อไป และที่เขาเร่งหื้ออาซาไปยังจวนตระกูลหลิว ก็เพื่อขอร้องให้อาจารย์หญิงเป็นแม่สื่อไปสู่ขอภรรยาให้เขา สตรีที่คนอย่างเชียววินหมายปองจะแต่งงานด้วย ไม่จำเป็นต้องให้ใครอื่นเข้ามาจู้จ้าน!

จวนตระกูลเลี้ยวในเวลาเดียวกันนั้น สุหยินผู้เฒ่าเลี้ยวเฟิงส่งแขกออกจากเรือนซงเฮ่อ ทั้งสุหยินจิ้นกั้วกงและสุหยินเจียงหนิงโหวต่างเดินทางมาเยี่ยมเยียนจวนตระกูลเลี้ยวอย่างพร้อมเพรียงกัน ทั้งสองคนมาเพื่อเจรจาสู่ขอหลานสาวของนางทั้งสิ้น และคนที่ทั้งสองต่างหมายตาไว้ก็คือเหยาจิ้นเสื่อ

เดิมทีสุหยินเจียงหนิงโหวล้มเลิกความตั้งใจที่จะมาสู่ขอภรรยาให้หลี่กวานเหยียนไปหมดสิ้นแล้ว เพราะเรื่องที่หลี่กวานเหยียนต้องการตั้งอนุ แต่หลายวันที่ผ่านมานี้ จากการซักถามเกมบังคับของนาง ทำให้รู้ว่าหัวเด็ดตีนขาดอย่างไร บุตรชายก็ไม่ยอมรับว่ามีสตรีคนใดในดวงใจเสียที ความเป็นไปได้เพียงสองอย่างที่นางและท่านหญิงผิงเล่อพวยจะคิดออกคือ หากไม่ใช่บุตรชายตกหลุมรักสตรีที่ฐานะไม่เหมาะสม เขาคงตกหลุมรักบุรุษเป็นแน่ นางไม่อาจ

ทนนิ่งเฉยได้อีกต่อไป ไม่ได้คาดหวังว่านางจะสามารถสู้ขอภรรยาให้บุตรชาย
ได้โดยเร็วที่สุด เพื่อตึงจิตใจของเขาให้กลับคืนมาดังเดิม เหตุนี้เองถึงได้
เดินทางมาเจรจาหั้นหมายให้เขาด้วยความตื่นเต็นยินดี

ทว่าซูฮิวเงินกั้วกงมาเพื่อเป็นแม่สื่อเจรจาสู่ขอให้เซียววุ้น และ
ซูฮิวผู้เฒ่าเลี้ยวพึงพอใจกับการเจรจาหั้นหมายจากทั้งสองตระกูลมาก หาก
สองตระกูลไม่ได้มาพร้อมกัน ไม่น่าจะนางอาจตอบโต้รับคำด้วยความยินดี
ไปเสียเดี๋ยวนั้น แต่บัดนี้สองตระกูลมาเจรจาสู่ขอพร้อมกัน ซูฮิวผู้เฒ่าเลี้ยว
ย่อมไม่อาจตอบรับการเจรจาสู่ขอจากตระกูลใด ซูฮิวทั้งสองต่างทราบ
ในจุดนี้ดี เพราะเหตุนี้ หลังนั่งสนทนากันครู่หนึ่งจึงต้องกล่าวลา ทำได้เพียง
รอฟังความคืบหน้าจากซูฮิวผู้เฒ่าเลี้ยวเท่านั้น

ครั้นถึงยามสายัณห์ ซูฮิวผู้เฒ่าเลี้ยวนำเรื่องนี้ไปบอกนายท่านผู้เฒ่า
เลี้ยว นายท่านผู้เฒ่าเลี้ยวกลับเอ่ยว่า “แม่ทั้งสองตระกูลจะเหมาะสมด้วยกัน
ทั้งคู่ แต่วาสนาเรื่องคู่ครองของเว่ยเว่ยถูกทำลายไปครั้งหนึ่งแล้ว จะสะเพร่า
อีกไม่ได้เด็ดขาด มิเช่นนั้นจะกลายเป็นความผิดพลาดครั้งใหญ่ เด็กคนนี่พึง
ถอนหมั้นไปไม่นาน หนนี้จะให้นางมีคู่หมั้นอีก เกรงว่านางคงรับรู้สึกนี้
ไม่ไหว ไม่สู้เจ้าลองไปถามความคิดเห็นของเด็กคนนี่ดูก่อนดีกว่า”

ซูฮิวผู้เฒ่าเลี้ยวฟังก็รู้สึกมีเหตุผล จึงพยักหน้ารับคำ

กว่าเหย้าเงินสื่อจะทราบเรื่องการสู่ขอนี้ก็เป็นเวลาเช้าของวันรุ่งขึ้น ซูฮิว
ผู้เฒ่าเลี้ยวเป็นคนบอกเรื่องนี้กับนาง ระหว่างที่ซูฮิวผู้เฒ่าเลี้ยวพูด ดวงตา
ฉายแววของความรักและความสงสาร พลังอุปโล้เส้นผมยาวของนางอย่าง
แผ่วเบา “ความจริงยายไม่ควรเล่าเรื่องนี้ให้เจ้าฟัง ด้วยผิดขนบไปมากโข แต่
ยายรู้ว่าเจ้าเป็นเด็กฉลาด มีความคิด สำหรับสตรีแล้ว การออกเรือนเป็น
เรื่องสำคัญขอชีวิต เว่ยเว่ย อย่าได้รู้สึกอึดอัดใจ เจ้าเคยพบทั้งคุณชายรอง
หลี่และคุณชายเซียวมาก่อนทั้งคู่ เจ้าเคยไปมาหาสู่กับจวนเจียงหนิงโหวและ
จวนเซียว เจ้าลองไตร่ตรองก็น่าจะพอรู้ข้อดีข้อเสีย ไม่ว่ายังไง ยายจะให้
เว่ยเว่ยเข้าพิธีบักปิ่นก่อนถึงค่อยออกเรือน เจ้าไม่ต้องเป็นกังวล หากเจ้า
มีความคิดอย่างไร จงบอกยายอย่างตรงไปตรงมา อย่าได้อ้อมค้อม”

ครั้นเหย้าเงินสื่อทราบว่เมื่อวานนี้ทั้งซูฮิวเงินกั้วกงและซูฮิว

เจียงหนิงโหวต่างมาที่จวนเพื่อเจรจาสู้อนางก็อดแปลกใจไม่ได้

ซูหยินผู้เฒ่าเล่าคิดว่าเหยาจิ้นเสื่อคงเขินอาย จึงไม่ได้คาดคั้นนาง

ผ่านไปครู่หนึ่ง เหยาจิ้นเสื่อถึงเอ่ย “ยังมีพี่หญิงอีกสองคนที่ยังไม่ได้จับคู่หมั้นหมาย อยากรู้ก็เวียนมาไม่ถึงเว่ยเว่ยหรือเจ้าคะ ตอนท่านแม่ ออกเรือนก็อายุได้สิบเจ็ดปี พี่หญิงใหญ่ยิ่งช้ากว่านั้นอีก อายุสิบแปดแล้ว เพิ่งออกเรือน...ตอนอยู่ที่เจียงโจว เว่ยเว่ยต้องทนลำบากมาหลายปี บัดนี้ ได้กลับมาอยู่ข้างกายท่านยาย ไหนเลยจะคิดลาจากท่านยาย ข้าหวังเพียงจะได้อยู่เคียงข้างท่านยายต่อไปอีกนานๆ เทวินซึ่งเองก็ยังไม่อายุน้อย ข้า...ข้ายังไม่อยากมีคู่หมั้นเจ้าคะ”

ซูหยินผู้เฒ่าเล่าจึงเอ่ย “แม่ของเจ้าร่างกายอ่อนแอ ยายถึงได้ต่อเวลาให้นางสองปี การแต่งงานของสตรีจำต้องมองเรื่อง ‘วาสนา’ สมพงศ์ ในเมื่อมีคู่หมั้นที่ดี โยต้องผลัดใส่ด้วยเล่า แม่เจ้าจะอายุน้อยที่สุดในครอบครัวเรา แต่การหมั้นหมายของเจ้าหาใช่ยายเป็นคนกำหนด เรื่องนี้ต้องแจ้งให้ฝั่งตระกูลเหยาทราบเสียก่อน หากฝ่ายนั้นยินยอมถึงหมั้นได้ เช่นนี้แล้ว ต่อให้เจ้าข้ามลำดับการออกเรือนของพี่สาวสองคนไปก่อนก็ไม่ถือว่าขัดขนบแต่อย่างใด”

ครั้นฟังความของซูหยินผู้เฒ่าเล่าแล้ว เหยาจิ้นเสื่อรู้ได้ว่าท่านยาย พึงพอใจกับการเจรจาสู้อจากทั้งสองตระกูลเป็นอย่างมาก นางเริ่มรู้สึกว่ หนึ่งศักระชาตึก ทว่าไม่ได้เอ่ยเรื่องที่นางเก็บไว้ในใจให้ท่านยายรับรู้แม้เพียง เลี้ยวเดียว นางทอดถอนใจ ก่อนเอ่ยปากทำทางเขินอาย “เว่ยเว่ยไม่มีความคิด อื่นใด ท่านยายว่าอย่างไร เว่ยเว่ยก็ว่าตามนั้นเจ้าคะ”

ซูหยินผู้เฒ่าเลี้ยวเห็นเหยาจิ้นเสื่อเป็นเช่นนี้ ก็ถามความรู้สึกต่ออีก สองสามประโยค แต่เหยาจิ้นเสื่อล้วนตอบอย่างมีวาทลศิลป์ ซูหยินผู้เฒ่าเลี้ยว จึงขมวดคิ้วพลาทกวดตาพินิจมองนางสองหน แล้วบอกให้นางออกไป กระทั่ง เห็นว่าเหยาจิ้นเสื่อเดินอ้อมผ่านชั้นวางจันล้นสายตาไปแล้ว ซูหยินผู้เฒ่าเลี้ยว ถึงเอ่ยอย่างจงน “เด็กคนนั้นดูไม่กระตือรือร้นกับการสู้อของตระกูลใดเลย หรือยังเจ็บปวดจากเรื่องของจวนอู่อันโหวอยู่จริง ๆ”

เมื่อเชียวววินมาถึงจวนตระกูลหลิวก็บอกลีงที่ต้องการ ซูหยินผู้เฒ่าหลิว ตอรับด้วยความยินดี ครั้นเชียวววินจากไปแล้ว นางรีบไปหามารดาของ

เซียววุ้นที่จวนตระกูลเซียวเพื่อช่วยเจรจาให้เขา ท่านหญิงเจียงอันเถตรง
 อย่างยิ่ง กอปรกับที่นางกังวลใจเพราะเซียววุ้นไม่เคยเผยความรู้สึกว่า
 รักชอบสตรีนางใด ครั้นทราบข่าวบุตรชายชอบพอเหยาจิ้นเสื่อ และนางเคยพบ
 เหยาจิ้นเสื่อมาก่อน ทั้งยังรู้สึกถูกชะตากับเหยาจิ้นเสื่อมาก พอได้ทราบ
 จุดประสงค์การมาเยือนของซูหยินผู้เฒ่าหลิว ก็ตกปากรับคำเรื่องนี้ทันที
 หนาซำยังเร่งนำไปบันทึกเวลาตกปากของเซียววุ้นมาให้ซูหยินผู้เฒ่าหลิว เพื่อ
 ให้นำเป็นแม่สื่อขอเจรจาหมั้นหมายที่จวนตระกูลเสี่ยว

ในคืนวันนั้น สาวใช้ชื่อเยว่รับใช้เหยาเหวินซิงเข้านอน ครั้นเหยาเหวินซิง
 เห็นนางกำลังหมนตัวไปจะดึงมุ้งคลุมรอบเตียงก็เอ่ยว่า “พี่ชื่อเยว่ ข้าอยาก
 ได้กระเป๋าทรงดอกบัวสีเทาเข็มเข้าชุดกับเสื้อผ้าตัวใหม่ที่พี่ชื่อเยว่เพิ่งเย็บให้ข้า
 สองสามวันนั้นหากพี่ชื่อเยว่ว่างช่วยทำให้ซำสักใบหนึ่งได้หรือไม่”

ชื่อเยว่ได้ยินเช่นนั้นก็ยิ้มเอ่ย “จะไปยากตรงไหนเจ้าคะ คืนนี้บ่าวจะปัก
 ให้ตามที่คุณชายน้อยสั่งนะเจ้าคะ”

เหยาเหวินซิงได้ยินแล้วก็พลิกกายขึ้นนั่งและเอ่ย “ข้าไม่อยากได้ลาย
 เด็กชายห้าคนสอดผ่านขุนนางแล้ว แล้วก็ไม่ใช่ชอบลายธรรมชาติแบบต้นสนใหญ่
 ไม้เขียวด้วย ข้าเห็นจนเบื่อแล้ว พี่ชื่อเยว่ปักลายยวนยวงเล่นน้ำให้ข้านะ ข้าว่า
 ลายนั้นสวยดี”

ชื่อเยว่ตกตะลึง หลังชะงักไปครู่หนึ่งก็พ่นหัวเราะ “คุณชายน้อยทราบ
 หรือไม่เจ้าคะว่า กระเป๋าทรงบัวลายยวนยวงเล่นน้ำนั้นต้องเป็นนายท่านที่
 แต่งงานแล้วถึงจะพกติดตัวได้ นั่นเป็นสิ่งที่ภรรยามอบให้สามี หากคุณชายน้อย
 ถูกใจลายที่ว่านี้ก็รีบโต ไว้วันหน้าแต่งงานมีภรรยาแล้ว ภรรยาของคุณชายน้อย
 จะเป็นผู้ปักลายนั้นบนกระเป๋าทรงบัวให้คุณชายน้อยเองเจ้าคะ”

เหยาเหวินซิงกลับหน้าแดง แสร้งทำเป็นพลิกกายอย่างหงุดหงิดก่อนดึง
 ผ้าห่มขึ้นคลุมศีรษะพลางบ่นอุบ “ข้าไม่เอาแล้วก็ได้...”

ชื่อเยว่เห็นเช่นนั้นก็คิดว่าเหยาเหวินซิงคงเขินอาย แต่หาฐู้ไม่เขาเอ่ยอีกว่า
 “ไม่อยากปักให้ซำก็ไม่ต้องปัก เหตุใดต้องโกหกกันด้วยเล่า พี่ชายรองหลี่ก็ยังไม่
 ได้แต่งงาน ยังใช้กระเป๋าทรงบัวลายนี้ได้เลย...”

ชื่อเยว่ได้ยินเช่นนั้นก็ชะงักและขมวดคิ้วมุ่น เอ่ยอย่างร้อนรนใจ
 “คุณชายน้อยพูดถึงพี่ชายรองหลี่ไหนหรือเจ้าคะ”

เหยาเหวินซิงดึงผ้าห่มลง โผล่ออกมาเพียงศีรษะแล้วเอ่ยว่า “พี่ชายรอง หลี่แห่งจวนเจียงหนิงโหว หนก่อนข้ากับพวกพี่ชายเคยไปขี่ม้ายิงธนูด้วยกัน ที่ซานเมืองหลวง และเห็นกระเป๋าทรงบัวปักกลดลายเช่นนั้นหล่นลงมาจากรอกเลื้อยของพี่ชายรองหลี่ พี่ชายรองหลี่ไม่ยอมให้ข้าดู รีบร้อนเก็บเข้าอกเลื้อยเหมือนเดิม ทำอย่างกับเป็นสมบัติล้ำค่าปานนั้น”

ชีวเยวี่ได้ยินเช่นนั้นก็ชะงักอีกครั้ง ก่อนถามย้ำเพื่อความมั่นใจ ครั้นเห็นเหยาเหวินซิงเริ่มไม่สพอารมณ์แล้ว นางถึงยิ้มพลาบใจ ดึงมุ้งลงคลุมรอบเตียงให้และถอยออกจากห้องไป

ครั้นเหยาเหวินซิงเห็นนางออกไปแล้วก็ยิ้มมุมปาก ถึงพี่ชายรองหลี่จะเป็นคนดี แต่หัวใจมีเจ้าของแล้ว อีกอย่าง เขาเป็นทหาร ไม่คู่ควรกับพี่สาวตน ในความคิดของเหยาเหวินซิง พี่เชียวเท่านั้นที่เหมาะสมที่สุด

ณ เรือนสีหิวในยามนี้ ดวงจันทร์สูงสากวากกลางผืนนภาทอแสงสีเงินนวลตาลงบนผืนปลูพี หน้าต่างห้องนอนถูกผลักออก เหยาจิ้นเลื้อยยืนอยู่ริมหน้าต่างทอดสายตามองแสงสียามราตรีอันงดงาม ค่อยๆ หลุดเข้าสู่วังค์ ครั้นล้มผัสได้ถึงความอบอุ่นตรงหัวไหล่ นางปลิ้นผืนหน้าไปมอง เห็นไปจื่อที่เข้ามายืนอยู่ด้านหลังของนางตั้งแต่เมื่อใดไม่ทราบ กำลังนำเสื้อคลุมคลุมไหล่ให้นาง

เหยาจิ้นเลื้อยถึงได้สติกลับมา นางลูบเสื้อคลุมไปมาอย่างเบามือ หยิบกรรไกรตัดกึ่งที่วางอยู่บนชั้นวางข้างหน้าต่างมาตัดแต่งต้นซุนหลัน¹ ในกระถางที่วางอยู่ริมหน้าต่าง

เมื่อไปจื่อเห็นเหยาจิ้นเลื้อยจมอยู่ในห้วงความคิดก็ขบริมฝีปากตนเองเบาๆ แล้วเอ่ยอย่างเหลืออด “คุณหนูคิดถึงเรื่องที่ฮุยหนิงผู้เฒ่าเล่าให้ฟังอยู่ใช่หรือไม่ เจ้าคะ บ่าวว่าคุณหนูกับคุณชายเชียวนะ...”

ไปจื่อยิ่งพูดไม่ทันจบ เหยาจิ้นเลื้อยก็เอียงศีรษะพลาบงำเลื่องมองนางผาดหนึ่ง

ครั้นไปจื่อประสานสายตาเข้ากับดวงตาระจ่างใสของเหยาจิ้นเลื้อย วาจา

¹ หรือกล้วยไม้ชนิดมิมิเดียม ออกดอกในช่วงฤดูหนาว (เดือนตุลาคม - กุมภาพันธ์) ดอกมีหลายสี เช่น สีขาว ชมพู เขียว เหลือง ส้ม และสีแดงเข้ม

ของไปจื่อก็ถูกกลืนกลับลงท้อง เหยาจิ้นเสื่อเบนสายตามองไปทางอื่น ไปจื่อม้วยหน้าพลางบ่น “ทางหนึ่งคือทางสว่างเรืองรอง อีกทางกลับเป็นทางคับแคบเต็มไปด้วยขวากหนาม เส้นทางใดน่าเดินกว่ากันก็เห็นชัดเจนอยู่แล้ว เหตุใดคุณหนูถึงไม่คิดให้รอบคอบกว่านี้เพื่อตนเองบ้างเล่าเจ้าคะ!”

เหยาจิ้นเสื่อลอบทอดถอนใจ พลางตัดไปไม้ที่ยื่นออกมา ก่อนหยิบและใช้ไปไม้ที่ตัดมานั้นเคาะปลายจมูกของไปจื่อ แล้วยิ้มเอ่ย “ได้อย่างยอมเสียอย่าง แม้เส้นทางสว่างดีจริง ทว่าหากไร้คนที่หมายจะเดินเคียงข้างไปด้วยกันแล้ว ไม่แน่ว่าเส้นทางเล็กคับแคบที่เจ้าว่าอาจมีความสุขยิ่งกว่าก็ได้

“จวนตระกูลเซียวนั้นดี แต่เวลานี้นายท่านผู้เฒ่าแห่งจวนตระกูลเซียวยังมีชีวิตอยู่และสุขภาพแข็งแรง ครอบครัวทั้งห้าของตระกูลเซียวไม่ได้แยกกันอาศัย แม้เซียววันจะเป็นบุตรสายหลักของบ้านใหญ่ แต่ก็มีพี่น้องในวัยเดียวกันกับเขาถึงสิบสามคน เหนือเขาขึ้นไปยังมีพี่ชายอีกสองคน คนหนึ่งแต่งงานกับท่านหญิงเหยียน ธิดาของหนิงกั้วกง อีกคนแต่งงานกับธิดาคนโตของจวนตระกูลหลิว บุตรีของมหาบัณฑิตแห่งสำนักเหวินอิง

“ตระกูลบุญหนักศักดิ์ใหญ่อายุกว่าร้อยปีเช่นนั้น คนนอกมองแล้วคงเห็นความสุขสงบและความยิ่งใหญ่ แต่เกรงว่าการทำหั้นในรั้วจวนใหญ่คงไม่ต่างจากในวังหลวงนัก ฐานะอย่างข้าแต่งงานไปอาจไม่ใช่เรื่องดีก็ได้ เจ้ามองเพียงเส้นทางใหญ่ แต่ความเป็นจริงไม่อาจมั่นใจได้เลยว่าเส้นทางนั้นจะมีสภาพแวดล้อมเช่นไร หรือหากพูดอีกอย่าง เจ้าคิดว่าคุณหนูของเจ้าเป็นคนที่ผู้ใดเห็นก็ตกหลุมรักเลอย่างนั้นหรือ ไม่แน่ว่าคุณชายเซียวนั้นอาจไม่ได้อยากทะนุถนอมคุณหนูของเจ้าจริงๆ ก็ได้!”

ไปจื่อได้ยินก็เลื่อนมือไปคว้าไปไม้ในมือของเหยาจิ้นเสื่อทันควัน นางแสดงท่าทางฮึดฮัดก่อนเอ่ยว่า “คุณหนูรู้ได้อย่างไรเจ้าคะว่าคุณชายเซียวจะไม่รักไม่ทะนุถนอมคุณหนู เห็นทีคุณหนูคงโดนอุ้งอ้อมนั้นกรอกยาเสน่ห์แล้วกระมัง ถึงได้มองอะไรไม่ออกสักอย่างเช่นนี้!”

เมื่อไปจื่อพูดจบก็ได้ยินเสียงขลุ่ยกังวานมาจากที่ไกลๆ ท่ามกลางราตรีอันเงียบสงบ นางแปลกใจและกำลังจะหันไปรั้งเหยาจิ้นเสื่อไว้ ทว่าเห็นว่าเหยาจิ้นเสื่อมีสีหน้าเปลี่ยนไปเล็กน้อย และกำลังเงี่ยหูฟังอยู่เช่นกัน ชัดเจนว่าได้ยินเสียงขลุ่ยแล้ว

เสียงขลุ่ยดังแว่วมาอย่างอ้อยอิ่ง เือบอบไปทั่วราตรีกาล ดังบ้าง เบา บ้าง เหยาจิ้นเสื่อเงียหูฟังอย่างตั้งใจ สัมผัสได้เพียงว่าเสียงขลุ่ยนี้คล้ายชวนให้หวนคิดคะนึง กำลังพรรณนาถึงอะไรบางอย่าง ลึกซึ้งและละเอียดอ่อน ท่วงทำนองซาบซึ้งกินใจ แม้ไม่ใช่คนที่เข้าใจสัมผัสทางดนตรีก็ยังสามารถรับรู้ได้ถึงความรัก ความจริงใจอันไร้ข้อจำกัดที่แฝงอยู่ในเสียงขลุ่ยนั้นได้ บทบรรเลงที่ได้ยินก็คือ *บทเพลงหงส์เกี้ยวหงส์*

เสียงขลุ่ยเช่นนี้ไม่ใช่ผู้ใดจะเป่าได้ง่ายๆ เหยาจิ้นเสื่อได้ยินเสียงขลุ่ยชัดเจน สายตาของนางวูปไหว ก่อนขมวดคิ้วมุ่น ทนใดนั้นก็ได้ยินเสียงบันทึกระปอดกระแปดของไป่จื่อตั้งจากด้านหลัง “อู้อิ่งอ่องเพ่งไป ก็มีคุณชายเซียวโพล่มาอีกคน แบบนี้ถ้าไม่ให้เรียกว่าผู้ใดเห็นก็ชอบ แล้วจะให้เรียกว่าอะไรเจ้าคะ...”

เหยาจิ้นเสื่อได้ยินเช่นนั้นก็หันขวับไปถลึงตามองไป่จื่อผาดหนึ่ง นางกระซกปิดหน้าต่างเสียงดังปัง แล้วหมุนตัวเดินกลับเข้าห้องทันที

ทว่าไป่จื่อผลักเปิดหน้าต่างอีกครั้ง ก่อนเอ่ยเสียงดังกว่าเดิมเล็กน้อย “เสียงขลุ่ยไพเราะขนาดนี้ โฉนไม่ฟังเล่าเจ้าคะ คุณหนูควรจะฟังเยาะๆ ไม่แน่ว่าบางทีอาจทำให้คุณหนูเปลี่ยนใจก็ได้เจ้าคะ”

ไป่จื่อไม่พอใจห้วนเหยียนจงเจ้ามาตลอด เรื่องนี้เหยาจิ้นเสื่อทราบดี ครั้นเห็นเช่นนั้นแล้ว ก็ทำได้เพียงยิ้มพาลงสำหวั่น้อยๆ นางก้มศีรษะลงไตร่ตรอง คราแรกที่ได้ทราบเรื่องจากฮูหยินผู้เฒ่าเลื่องว่าฮูหยินจิ้นกั้วกวงหมายจะสู่ขอนาง คิดดูแล้วก็ได้ว่าคงเป็นหยางซงจื่อที่ลอบวางอุบายบางอย่าง คิดว่าเซียววินคงไม่เห็นด้วยกับการหมั้นหมายในครั้งนี้ เหยาจิ้นเสื่อจึงไม่ได้กระวนกระวายอะไร แต่บัดนี้ทำไมเซียววินถึงได้...

ในเวลาี่ ณ โรงเตี๊ยมชิวจี้ซึ่งอยู่ไม่ไกลจากตรอกหลังจวนตระกูลเสี่ยวเซียววินยืนถือขลุ่ยอยู่ริมหน้าต่างของห้องรับรองชั้นสอง กำลังตั้งใจบรรเลง *บทเพลงหงส์เกี้ยวหงส์* เสียงขลุ่ยดังต่อเนื่องเป็นท่วงทำนองสูงต่ำไพเราะจับใจ ทว่าในใจของเขาเวลานี้รู้สึกตรงกันข้ามอย่างสิ้นเชิง เขารู้สึกทั้งคาดหวัง ประหม่า เจือปนกับความรู้สึกทวนซ้ำ

เขาทอดสายตามองไปทางเรือนที่อยู่ไกลออกไป ไม่อาจหยุดคิดได้เลยว่า

เมื่อเสียงขลุ่ยดังผ่านแสงจันทร์และสายลมยามราตรีไปถึงหูนางแล้ว นางจะมีสีหน้าอย่างไร เป็นไปได้หรือไม่ว่ายามนี้นางจะยิ้มมุมปากอย่างอบอุ่นและอ่อนโยนเหมือนเขา หรือจะหน้านี้วี่วี่ขมวดเพราะรำคาญ...

แม้เซียววันจะรู้ใจตัวเองแล้ว แต่เขาไม่อาจลืมภาพของสองคนที่ประสานสายตากันในสวนของจวนตระกูลหลิวหลังจากที่วันเหยียนจงเจ้อปักนุบุผาบนมวยผมของเหยาจิ้นเสื่อไปได้เลย เวลานั้นสิ่งที่เขารู้สึกได้ไม่ใช่จิตสังหารของการคุมเชิงจะทำหั้น แต่เป็นความรู้สึกคลุ้มเคลือแปลกประหลาดที่ทำให้หัวใจของเขาจมดิ่งลึกลงไปอย่างไม่ที่สิ้นสุด

เขาเติบโตมากับการอ่านตำราปรัชญาของปราชญ์ ได้รับการสรรเสริญว่าเป็นสุภาพบุรุษอบอุ่นและอ่อนโยน แต่ความจริงเขาไม่ได้มีคุณธรรมดีงามมากถึงขนาดเป็นบุรุษที่ยอมปล่อยให้สตรีที่ตนรักหลุดมือไปอย่างง่ายดายปานนั้น

เรื่องระหว่างเหยาจิ้นเสื่อและวันเหยียนจงเจ้อ มีจุดหนึ่งที่เขาคิดต่างจากหยางซงจือ เป้าหมายสำคัญที่จิ้นฮองเหยาฝืนใจส่งโอรสผู้เป็นที่รักมาเป็นองค์ชายตัวประกันในต้าจิ้น เพราะต้องการปูฐานในการควบคุมกองทัพให้วันเหยียนจงเจ้อในภายภาคหน้า

หากวันใดต้าจิ้นเปิดศึกกับเป่ย์เยียน ย่อมจะไม่มีผู้ใดเข้าใจทุกสิ่งของต้าจิ้นไปมากกว่าวันเหยียนจงเจ้อ และไม่มีผู้ใดจะชำนาญเส้นทางและสภาพภูมิประเทศของต้าจิ้นมากกว่าวันเหยียนจงเจ้อ ยิ่งกว่านั้นคือ ไม่มีผู้ใดทำให้อ่องเต้แห่งเป่ย์เยียนไว้วางใจให้ควบคุมกองทัพเพื่อสร้างคุณูปการยิ่งใหญ่ไปได้มากไปกว่าวันเหยียนจงเจ้ออีกแล้ว หากไม่มีอะไรผิดพลาด และหากอ่องเต้แห่งเป่ย์เยียนไม่นำทัพเอง วันเหยียนจงเจ้อก็ต้องเป็นผู้บัญชาการสูงสุดที่จะนำทัพเข้าปราบต้าจิ้น

ส่วนเงินกั้วกรับผิดชอบบัญชาการกองทัพมาหลายปี หยางซงจือเป็นทหารระดับสูงที่เงินกั้วกั้วตั้งใจอบรม ดังนั้นหยางซงจือและวันเหยียนจงเจ้อย่อมต้องเป็นศัตรูกันอย่างไม่อาจเลี่ยง ช้าเร็วทั้งสองก็ต้องตัดสินแพ้ชนะกันในสนามรบ

ฉะนั้นแล้ว ในสายตาของหยางซงจือ วันเหยียนจงเจ้อจึงถือเป็นคนต่างแคว้นที่ต่างจากตัวเขาอย่างสิ้นเชิง วันเหยียนจงเจ้อถือเป็นคนที่

ไม่สามารถมอบอนาคตให้เหย้าจิ้นเสียได้ ตัวเขาไม่ใช่ราชินิกุล เขามีแนวคิดเรื่องปัญหาระหว่างต้าจิ้นและเป่ย์เยียนเป็นของตนเอง อีกทั้งโดยส่วนตัวแล้วเขาและหวันเหยียนจงเจ๋อก็มีมิตรภาพที่ดีต่อกัน เมื่อเทียบกับหยางซงจือแล้ว เขาเข้าใจและไว้วางใจหวันเหยียนจงเจ๋อมากกว่า เขารู้ว่าหวันเหยียนจงเจ๋อไม่ใช่คนไร้ความรับผิดชอบ

ดังนั้นแล้ว หากเหย้าจิ้นเสียจะชอบหวันเหยียนจงเจ๋อจริงๆ เชี่ยววีนก็ไม่มีสิทธิ์จะไปก้าวล่วงความรู้สึกของนาง และบีบบังคับให้นางยอมรับหัวใจของเขา นี่เป็นเหตุผลที่ทำให้เขามานั่งเฝ้าขลุ่ยให้เสียงดนตรีลอยจากที่แห่งนี้ เขาอยากจะทำใจของตัวเองผ่าน บทเพลงหงส์ก็ยวหงส์ไปยังนาง เพื่อจะมีวาสนาคว่าโอบกอดนี้ไว้ แต่หากนางรับรู้หัวใจของเขาแล้วและปฏิเสธ ต่อให้เขาต้องเจ็บปวดมาก เขาก็จะไม่มัววันรู้สึกเสียใจภายหลังแน่นอน

เช้าวันรุ่งขึ้น สุหยินผู้เฒ่าเล่าเรื่องราวเรื่องที่เหย้าหวินชิงต้องการให้นางทราบจากชีวิตเยาว์ นางเรียกนายท่านสามเลี้ยวเข้าพบด้วยความร้อนใจ สั่งเขาให้เร่งไปถามความจริงให้แน่ชัด นายท่านสามเลี้ยวกลับเล่าเรื่องที่หลี่กวนเหยียนยกสาวใช้ข้างกายคนหนึ่งขึ้นเป็นอนุเมื่อปีกลาย สุหยินผู้เฒ่าเลี้ยวได้ยินเช่นนั้น พลันสีหน้าหมองลง

สุหยินผู้เฒ่าเลี้ยวเดินทางมาถึงจวนเจียงหนิงโหวเพื่อขอปฏิเสธการหมั้นหมาย ระหว่างที่ปฏิเสธก็เผยเหตุผลว่า เพราะหลี่กวนเหยียนมีคนในใจแล้ว คงบีบให้แต่งงานกันไม่ได้ เดิมสุหยินเจียงหนิงโหวก็ไม่ได้มีเหตุผลหนักแน่นกับเรื่องนี้มากนัก พอรู้ว่าสุหยินผู้เฒ่าเลี้ยวทราบเรื่องของหลี่กวนเหยียนแล้ว โทษเลยจะกล่าวถึงเรื่องการแต่งงานอีก ครู่เดียวโหวหนานางก็แดงก่ำ ก่อนอธิบายทุกสิ่งจนกระจ่าง เมื่อเห็นสุหยินผู้เฒ่าเลี้ยวไม่ถึงสาหัสความแล้ว ก็ส่งสุหยินผู้เฒ่าเลี้ยวกลับไปด้วยความรู้สึกกระอักกระอ่วน

จวนเจียงหนิงโหวถูกปฏิเสธการสู่ขอไปแล้ว ทว่าทางด้านสุหยินจิ้นกั้วก็ยังไร้ความเคลือบไหว จวนตระกูลเชียวไม่ได้กระตือรือร้นเหมือนก่อนหน้านี้แล้ว สุหยินผู้เฒ่าเลี้ยวรู้ว่าต้องมีอะไรบางอย่างเปลี่ยนแปลงไปแน่ๆ

พริบตาเดียว เวลาที่ล่วงเลยมาถึงเทศกาลโคมไฟ สุหยินผู้เฒ่าเลี้ยวเพิ่งละทิ้งเรื่องเจรจาสู่ขอของจวนตระกูลเชียวออกจากความคิดไปได้ไม่ถึง

สองวัน ใครเล่าจะทราบว่าสูญหีนผู้เฒ่าหลิวจะเดินทางมาเยี่ยมถึงจวนตระกูล เลี้ยวเช่นนี้

สูญหีนผู้เฒ่าหลิวมาถึงก็มอบใบบันทึกเวลาตกฟากของเซียววีนให้ทันที โดยไม่อ้อมค้อมให้มากความ ทั้งยังบอกอีกว่า ท่านหญิงเจียงอันโปรดปราน เหยาจิ้นเสื่อที่สุด สูหีนผู้เฒ่าเลี้ยวได้ยีนก็ปีติยินดีเป็นอย่างมาก และรับ ใบบันทึกเวลาตกฟากมาโดยไม่รีรอ เอ่ยเพียงว่าหากเตรียมการทุกสิ่งเรียบร้อย แล้วจะส่งใบบันทึกเวลาตกฟากของเหยาจิ้นเสื่อไปให้สูญหีนผู้เฒ่าหลิว นาง รับปากเรื่องนี้เป็นมั่นเป็นเหมาะ ผู้อาวุโสทั้งสองต่างก็ยินดีปรีดา และสนทนากันต่ออยู่ครู่ใหญ่ถึงแยกย้ายกลับเรือน

แผ่นดินต้าจิ้นระล่ำระสาย เขตเมืองเฟิงจิงจึงประกาศห้ามออกนอกที่พักอาศัย ยามวิกาลมานานหลายปี ทุก ๆ ปีจะมีเพียงช่วงเทศกาลโคมไฟที่เมืองเฟิงจิง จะเป็นเมืองที่ไม่หลับใหล แต่ไหนแต่ไรมาก็กิจกรรมการเฉลิมฉลองในเทศกาล โคมไฟล้วนแต่ยิ่งใหญ่อลังการ ไม่ว่าจะเป็นครอบครวัชุนนาง พ่อค้า และ ผู้มั่งมีทั้งหลายต่างพร้อมใจกันทุ่มทุนสร้างโคมไฟใหญ่ตระการตา มีการประดับ โคมไฟบนต้นไม้และอาคารบ้านเรือนอย่างสวยงามเพื่อเฉลิมฉลองเทศกาลนี้

โคมไฟหลากหลายที่ถูกประดิษฐ์ขึ้นอย่างประณีตสาตแสงอาบพื้นที่ในตรอก ซอกซอยเล็กใหญ่ทั้งเมืองจนสว่างไสว ชาวบ้านออกมาชมโคมไฟกันพร้อมหน้า บ้างร้อง บ้างเล่น บ้างร่ำยรำใต้แสงโคม บรรยากาศครึกครื้นรื่นเริงเต็มไปด้วย สีสน ผู้คนออกมาเที่ยวเล่นเต็มท้องถนนกันอย่างคึกคัก

วันนี้สูญหีนผู้เฒ่าเลี้ยวรวมถึงเหยาจิ้นเสื่อและคุณหนูทั้งหลายในจวน ต่างแต่งกายกันอย่างงดงามและสดใสเพื่อร่วมฉลองเทศกาลโคมไฟ กระทั่ง ถึงเวลา ทุกคนก็รวมตัวกันเป็นกลุ่มเดินตามสูญหีนผู้เฒ่าเลี้ยวออกจากจวน นายบ่าวโดยสารรถม้ารวมทั้งสิ้นเจ็ดคันรถ มุ่งหน้าไปยังถนนเฉ่าหัวซึ่งเป็น สถานที่จัดงานโคมไฟที่ครึกครื้นที่สุด

เพราะบนถนนคลาคล่ำไปด้วยผู้คนทีลัญจรไปมา รถม้าของจวนตระกูล เลี้ยวจึงเคลื่อนที่ได้ช้ามาก ยังไม่ทันไปถึงถนนเฉ่าหัว ท้องฟ้าก็มืดเสียแล้ว

บนถนนมีการแสดง การละเล่น และกิจกรรมทุกรูปแบบ แม้นั่งอยู่ บนรถม้าก็ยังได้ยินเสียงกู่ร้องยินดีของผู้คนดังมาจากด้านนอกเป็นระยะ

เหยาจิ้นเส้านั่งอยู่ในรถม้าคันเดียวกับเสี่ยวซูหมิ่นและพี่สาวคนอื่นๆ บานหน้าต่างบนรถม้าเปิดไว้ตั้งแต่แรก คุณหนูทั้งสองคนนั่งเบียดเสียดกันอยู่ริมหน้าต่างเป็นคู่ พวกนางกำลังมองออกไปชมบรรยากาศด้านนอก

โคมไฟหลากสีสนับโหวเบาๆ โต้โคมไฟสีดิสไลเหล่านี้มีคูรักหนุ่มสาวที่นัดพบกันยืนอยู่ไม่น้อย มีเพียงเทศกาลโคมไฟนี้ที่คุณหนูและเด็กสาวทั้งหลายจะมีโอกาสเช่นนี้ เมื่อมองดูแล้ว เหยาจิ้นเส้าอดคิดถึงวาจาที่ห้วนเหียนจงเจ้อเคยกล่าวไว้ก่อนแยกจากกันในครั้งนั้นไม่ได้ เขาบอกว่าจะกลับมาชมโคมไฟพร้อมนาง แต่ไม่อาจทราบได้เลยว่า บัดนี้เขาอยู่ในเมืองหลวงแล้วหรือไม่... ประเดี๋ยวหากนางกลับไปที่เรือนซีหัวแล้วจะได้พบเขาหรือไม่...

เหยาจิ้นเส้าคิดแล้วผลอียิ้ม กระทั่งนางหลุดออกจากภวังค์แล้ว พลันเห็นเสี่ยวซูหมิ่นมีสีหน้าเลื่อนลอยยิ่ง สายตาของนางดูหม่นหมองและเหม่อลอย ชัดเจนว่ากำลังคิดอะไรบางอย่างอยู่

เมื่อวันก่อนเสี่ยวซูหมิ่นแอบบอกกับเหยาจิ้นเส้าว่า เหยาจิ้นเส้าจะนัดให้นางไปเดินเล่นชมโคมไฟรอบเมืองด้วยกันในวันนี้ เสี่ยวซูหมิ่นอยากขอให้เหยาจิ้นเส้าติดตามไปด้วย ครั้นเหยาจิ้นเส้าเห็นเสี่ยวซูหมิ่นดูใจลอย ก็ทราบทันทีว่าบัดนี้พี่สาวคนดีของนางกำลังคิดถึงเรื่องนี้อยู่ จึงเปลือยหัวเราะออกมา

เสี่ยวซูหมิ่นได้ยินเสียงหัวเราะของเหยาจิ้นเส้าก็ได้สติกลับมา เห็นเหยาจิ้นเส้าส่งยิ้มแพรวพราวพรางมองนางด้วยนัยน์ตาเป็นประกายก็หน้าแดงทันที นางรีบกวาดตาเหลือบมองพวกเสี่ยวซูฉิง ครั้นเห็นว่าพวกเสี่ยวซูฉิงยังสนใจโคมไฟอยู่ ไม่ได้สนใจนาง นางจึงหันไปถลิ่งตาใส่เหยาจิ้นเส้า

เหยาจิ้นเส้ายิ้มพลางขยับตัวเข้าประชิด และกระซิบข้างหูว่า “ซินที่หญิงรองเป็นแบบนี้ต่อ ผู้อื่นจะมองออกนะเจ้าคะว่าวันนี้พี่หญิงรองมีนัดกับคนรัก...”

เสี่ยวซูหมิ่นที่เดิมหน้าแดงระเรื่ออยู่แล้วก็ยิ่งแดงกำขึ้นไปอีก ทว่านางไม่ยอมถูกเหยาจิ้นเส้าแกล้งอยู่ฝ่ายเดียว จึงโผล่เข้ากระซิบข้างหูของเหยาจิ้นเส้าว่า “นั่นสินะ ถ้าใครบางคนขึ้นยังเอาแต่บรรเลงเพลงขลุ่ยตลอดคืน คนทั้งเมืองหลวงคงรู้กันหมดว่าจวนตระกูลเสี่ยวมีสตรีนามว่าเหยาจิ้นเส้า ซึ่งมีเสน่ห์ดึงดูดให้จ้วงหยวนผู้ปราดเปรื่องคะนองหามิคลาย ดึกตื่นค้ำคินไม่ยอมหลับใหล”

หลายคืนที่ผ่านมาล้วนมีเสียงบรรเลงเพลงขลุ่ยดังก้องไปทั่วบริเวณ แต่ก็มีแค่เสียงขลุ่ยเท่านั้น ชัดเจนว่าเชียววุ้นรักขาชนบมากกว่าวันเหยียนจงเจ้อและหยางซงจือมาก พอเป็นเช่นนี้ทำให้เหยาจิ้นเสื่อไม่มีโอกาสปฏิเสธความรักต่อหน้าเชียววุ้นเสี่ยวที่ ครั้นได้ยินเลี้ยวซูหมิ่นยกเรื่องนี้ขึ้นมาหยอกล้อเหยาจิ้นเสื่อก็หงุดหงิดและเตรียมจะตอบโต้ ทว่าได้ยินเสียงขลุ่ยแว่วมาจากที่ใดไม่รู้เสียก่อน เลี้ยวซูหมิ่นได้ยินยิ่งทวีความตื่นเต้น รีบลากเหยาจิ้นเสื่อมาฟังเสียง กระทั่งมั่นใจแล้วว่าเสียงบรรเลงเพลงขลุ่ยนั้นเป็น *บทเพลงหงส์เกี้ยวหงส์* นางก็มีความสุขมากเสียจนหันไปหรีตหยอกล้อเหยาจิ้นเสื่อ “มีใครบางคนกำลังนัดเวรเวรของพวกเราอยู่ ไม่รู้ว่าคุณหนูคนดีจะยอมตอบรับคำเชิญนี้หรือไม่”

เมื่อได้ยินเสียงขลุ่ยแล้ว เหยาจิ้นเสื่อก็ทอดสายตามองออกไปชมบรรยากาศด้านนอก และเห็นว่าเป็นปากทางเข้าถนนเฉ่าหัว นางจดจำตำแหน่งอยู่เจียบๆ และคิดว่าหากได้พบเชียววุ้นสักครั้งก็คงดี จะได้ชี้แจงให้กระจ่างไม่แน่วนางอาจไม่จำเป็นต้องใช้แผนการที่เตรียมไว้ก็ได้

ซูหยินผู้เฒ่าเลี้ยวสุขภาพไม่ดี ไห่ซื่อจึงจองห้องรับรองพิเศษของโรงเตี๊ยมผุ่ยหวานที่ถนนเฉ่าหัวไว้ เพื่อให้ซูหยินผู้เฒ่าเลี้ยวได้พักผ่อน ทั้งครอบครัวนั่งรถม้าชมโคมไฟร่วมกันตลอดทาง ครั้นถึงโรงเตี๊ยมผุ่ยหวาน ซูหยินผู้เฒ่าเลี้ยวก็เข้าไปพักผ่อนในห้องรับรองทันที ไห่ซื่อและหูซื่อต่างต้องการอยู่ดูแลซูหยินผู้เฒ่าเลี้ยวในห้องรับรองทั้งคู่ ส่วนซูหยินสามไม้ไม่ได้เดินทางออกมาด้วยเพราะต้องอยู่ดูแลรู่เกอว์ มีเพียงซูหยินสี่ซึ่งติดตามสามไม้ไปออกราชการต่างเมืองนานหลายปีแล้วเท่านั้นที่ตื่นเต้น ยินดีอาสาเป็นคนพาพวกเด็กๆ และเหยาจิ้นเสื่อออกไปเดินเล่นตามท้องถนน

ทันทีที่เหยาจิ้นเสื่อตามซูหยินสี่ออกจากโรงเตี๊ยมผุ่ยหวาน เลี้ยวซูหมิ่นก็หันไปส่งสายตาเป็นสัญญาณ เหยาจิ้นเสื่อเดินเข้าหาซูหยินสี่จากทางด้านหน้า พลางกล่าวว่า “ท่านป้าสะไม้อี่เจ้าคะ วันนี้จวนเจียงหนิงโหวจงห้องรับรองพิเศษไว้ที่โรงเตี๊ยมแห่งนี้เหมือนกัน ข้าไม่ได้เจอพี่วุ้นมาหลายวันแล้ว อยากจะไปเยี่ยมสักหน่อย...”

ซูหยินสี่ได้ยินดังนั้นก็เอ่ย “ถ้าอย่างนั้นไม่ไปทักทายก็เสียมารยาทแน่เจ้าไปเถิด”

ลีนวาทาฮูยีนลี เลี้ยวซูหมิ่นรีบเสริม “เช่นนั้นเข้าไปกับเว่ยเว่ยด้วย”

ฮูยีนลีอนุญาตแล้ว เหยาจิ้นเสี้ยวจึงพาเลี้ยวซูหมิ่นไปทันที ครั้นเหยาจิ้นเสี้ยวเห็นพวกนางหายลับไปกับฝูงชน ก็หันมาสบสายตาดกลางส่งยิ้มให้เลี้ยวซูหมิ่น และในเวลานั่นเอง ไม่รู้ว่าเหยียนจวินปรากฏตัวออกมาจากที่ใด พริบตาเดียวก็สืบท่ามาถึงเบื้องหน้าของเหยาจิ้นเสี้ยวและเลี้ยวซูหมิ่นแล้ว เขาปรี๋เข้าหาเลี้ยวซูหมิ่น ก่อนยื่นหน้ากากหล่อวินเหนียงจากบทะเลคร ลำน้าหอดอกเหมยมาให้ และกล่าวว่า “สวมซะ”

เลี้ยวซูหมิ่นเห็นว่าในมือของเหยียนจวินยังมีหน้ากากเผยเซิงอีกอันหนึ่ง ชัดเจนว่าหน้ากากนี้เป็นหน้ากากคู่กัน เมื่อเลี้ยวซูหมิ่นครุ่นคิดถึงเรื่องราวความรักชั่วชีวิตระหว่างหล่อวินเหนียงและเผยเซิงที่ปรากฏอยู่ในลำน้าขึ้นมา ใบหน้าก็แดงก่ำและร้อนฉ่าทันที เหยาจิ้นเสี้ยวที่ยืนอยู่อีกฝั่งเห็นเช่นนั้นพลันยกมือขึ้นปกปิดรอยยิ้ม เลี้ยวซูหมิ่นสวมหน้ากากทันที ถึงกระนั้นก็ยังไม้อาจสะกดกันความร้อนบนใบหน้าไว้ได้ เหยียนจวินค้อมศีรษะให้เหยาจิ้นเสี้ยวๆ กระทั่งเห็นว่าเหยาจิ้นเสี้ยวยกายให้เขาแล้ว เขาถึงสวมหน้ากาก คิ้วขมวดเล็กของเลี้ยวซูหมิ่นไว้และรีบเดินออกไป

พอเหยาจิ้นเสี้ยวเห็นเงาร่างของพวกเขายลับไปท่ามกลางฝูงชนแล้วก็ยิ้มมุมปาก ทว่าโฉมหน้าหล่อเหลาพร้อมรอยยิ้มเจ้าเล่ห์ของใครบางคนกลับปรากฏชัดเจนในสมอง กอปรกับเสียงของไปจื้อที่ตั้งขึ้นมาจากด้านหลังว่า “คุณหนูดูสิเจ้าคะ เส้นทางที่คุณหนูรองเดินต่างหากคือทางที่ถูกต้อง!”

เหยาจิ้นเสี้ยวได้ยินเช่นนั้นก็ส่ายศีรษะพลางยิ้มเจื่อนอย่างเหลืออดและตอนนั้นเอง บ่าวรับใช้หนุ่มในชุดสีเขียวก็เบียดฝูงชนออกมา เขาคารวะเหยาจิ้นเสี้ยวก่อนยื่นโคมม้าวิง²ให้นาง นางคุ่นตาบ่าวคนนี้อย่างบอกไม่ถูกจึงยื่นมือไปรับโคมไว้ตามสัญชาตญาณ บ่าวคนนั้นเห็นเช่นนั้นก็ไม่พูดจาให้มากความ เขาเคลื่อนกายหายลับไปในแวบเดียว ขณะที่เหยาจิ้นเสี้ยวสงสัยอยู่นั้น พลันนึกได้ว่าบ่าวคนนั้นเป็นบ่าวข้างกายของเซียวววิน คล้ายมีนามว่า ผู่ซาง ซึ่งเคยพบกันหนหนึ่งที่เจียงโจว

²โคมไฟกระดาษที่มีแกนหมุนคล้ายกังหันอยู่ด้านบน เมื่อจุดเทียน ความร้อนจากเปลวเทียนจะทำให้แกนหมุนเคลื่อนไหว จึงดูคล้ายว่าลวดลายบนโคมเคลื่อนไหว ในสมัยโบราณมักจะทำวาดหรือตัดกระดาษเป็นลวดลายคนขี่ม้า

“แหม คุณหนูเจ้าคะ โคมม้าวังดังงามเชียว คุณหนูรีบดูเถิด เหมือนจะมีบทกลอนเขียนไว้ด้วยนะเจ้าคะ”

เมื่อเสียงของไป๋จื่อตั้งขึ้น เหยาจิ้นเสื่อจึงก้มลงพินิจมองโคมม้าวังนั้นอย่างละเอียด ก็เห็นว่าโคมม้าวังดวงนั้นบุด้วยผ้าไหมชั้นดี ยังมีลวดลายหนึ่งหงส์หนึ่งมังกร ภาพมังกรเกี่ยวหงส์ หงส์ร่อนล้อมังกร หมุนวนรอบโคมมังกรและหงส์คู่ นั้นโลดแล่นพลิ้วไหวราวกับมีชีวิต กระโจนเวียนวนอยู่ในสรวงสวรรค์เก้าชั้นเมฆา ชวนให้ผู้ที่ได้ชื่นชมรู้สึกราวกับต้องมนตร์สะกด

ครั้นเห็นว่ามังกรหงส์คู่นั้นวาดได้งดงามแปลกตา เหยาจิ้นเสื่อทราบทันทีว่าโคมม้าวังดวงนี้ต้องเป็นฝีมือของเชียววุ้นแน่แน่นอน นางมองบทกลอนด้านล่างสุดของโคมม้าวังนั้นอีกครั้งหนึ่ง เห็นว่าเป็นตัวอักษรกึ่งหวัดกึ่งบรรจง เหมือนกับที่เคยเห็นในจวนตระกูลหลิวไม่มีผิด เมื่ออ่านบทกลอนนั้นอย่างละเอียดแล้ว เนื้อหาที่เขียนไว้ก็คือ “วาสนาพบบาน คะเนิงนางห้วงหา ออยาก เจอมิสมอรุา ชมจันทรابلอบกมล นื่องหญิงนวลหยกงาม โอษฐ์แดง ขนงครามผ่องศรี พิศมองสุดเปรมปรีดี รักภักดีมิเสื่อมคลาย จิตพันผูก ยากแก้ วจีแท้มิพอเอ่ย เหลียวอาคเนย์หาทราชมเชย บรรเลงหงส์ เกี่ยวหงส์ คลายอวาร์ณ”

เหยาจิ้นเสื่ออ่านแล้วชะงักเล็กน้อย นางคิดถึงเสียงขลุ่ยที่ได้ยินตรงถนนเฉ่าหัว จึงรีบพาไป๋จื่อไปยังตำแหน่งที่จดจำไว้เมื่อครูนั้ทันที

ทั้งสองเดินจูงมือกันมาถึงต้นถนนแล้ว เหยาจิ้นเสื่อพาไป๋จื่อเดินไปตามความทรงจำจนถึงบริเวณหนึ่งตรงริมถนน ก็ได้ยินเสียงขลุ่ยดังขึ้นอีกครั้ง ทั้งสองเดินตามเสียงขลุ่ยเข้าไปในตรอกเล็กๆ ระหว่างที่นางแปลกใจอยู่ เสียงขลุ่ยนั้นก็เงียบไปเสียแล้ว เมื่อกวาดตามองรอบด้านพลันพบว่าตรอกเล็กนี้ว่างเปล่าไร้ผู้คน ทั้งตรอกมีแคโคมลม^๓ไร้ชีวิตชีวาสองดวงแขวนไว้ ตรอกนี้ห่างจากถนนหลักนิดเดียว ทว่าบรรยากาศกลับแตกต่างจนคล้ายว่าเพียงพริบตาเดียวก็หลุดเข้ามายังอีกโลกหนึ่งที่เงียบเชียบและวังเวงเสียแล้ว

คนอย่างเชียววุ้น ไม่มีทางนัดพบกับนางในสถานที่แบบนี้เด็ดขาด เหยาจิ้นเสื่อผงะด้วยความตกใจ ก่อนตะโกน “ไป๋จื่อ รีบออกไปจากที่นี่

^๓ หรือโคมลมฝน โคมน้ำมันชนิดหนึ่งที่ทนลมและฝน

เถอะ!”

ไหนดเลยจะทราบ ยังไม่ทันสิ้นเสียงนาง จังหวะที่หมุนตัวกลับ เสียงอื้อของไปจี้ก็ดังขึ้นจากด้านหลัง เหยาจิ้นเสื่อหัวใจระตุก ไม่กล้าแม้แต่จะหันหลังกลับไปมองต้นเสียง นางยกกระโปรงขึ้นตามสัญชาตญาณก่อนออกตัววิ่ง ทว่านั่นก็สายไปก้าวหนึ่งเสียแล้ว

ความเจ็บปวดแล่นขึ้นมาตรงท้ายทอย สมอของนางหนักอึ้ง ร่างกายเซถอยหลังล้มลงอย่างผิดตัวเองไม่ไหว ท่ามกลางความเลือนรางแทบสิ้นสติ นางรู้สึกเพียงว่ามีท่อนแขนแกร่งดังเหล็กกล้าข้างหนึ่งโอบเข้ามาโอบเอวของนางไว้แน่น ก่อนภาพตรงหน้าจะมีดับลง ภาพของหน้ากากปีศาจอำมหิตและนัยน์ตาสีดำสนิทที่อยู่ภายใต้หน้ากากปีศาจฝั่งตรงลงในสมอ

ไม่รู้ว่าผ่านไปนานเพียงใด เหยาจิ้นเสื่อตื่นขึ้นเพราะความเย็นยะเยือก ความรู้สึกเจ็บที่ท้ายทอยเตือนให้นางคิดถึงอันตรายก่อนนางจะหมดสติไป นางยังรู้สึกว่าสมออื้ออึง แม่นางรู้สึกตัวแล้ว แต่ไม่ได้ลืมตาทันที แสร้งทำเป็นยังสลบไม่ได้สติต่อ เพื่อสังเกตสภาพแวดล้อมรอบๆ เยียบๆ

ใต้ร่างของนางหึ่งกระด้างและเย็นเฉียบราวแผ่นน้ำแข็ง แก้มนางคล้ายว่าแนบติดอยู่กับพื้น ความรู้สึกขรุขระและกลิ่นหืนของดินและฝุ่นละอองลอยปะทะใบหน้า แสงสว่างในที่แห่งนี้แสนน้อยนิด

“ไหนดๆ ก็ตื่นแล้ว เหตุใดถึงไม่ลืมตาขึ้นมาเล่า เวยเวย เจ้าช่างเจ้าเล่ห์เหมือนจิ้งจอกยิ่งนัก!”

เหยาจิ้นเสื่อที่กำลังจมอยู่ในภวังค์ พลันได้ยินเสียงแหบพร่าเย็นชาดังมาจากเบื้องหน้าห่างไปประมาณห้าถึงหกก้าว หัวใจของเหยาจิ้นเสื่อสั่นสะท้าน นางเบิกตาโพล่งทันใด

ในห้องแห่งนี้แทบไร้แสงสว่าง เหยาจิ้นเสื่อเบิกตากว้างมองไปยังต้นเสียง เมื่อดวงตาเริ่มชินกับความมืดแล้ว ถึงพอมองเห็นเงาดำเลือนราง นางขมวดคิ้วก่อนเอ่ยเสียงต่ำ “เซี่ยเส้าเหวิน ข้ารู้ว่าเป็นท่าน หยุดแต่งเป็นเทพแสร้างเป็นผี⁴ เซ่นนี้เสียที!”

⁴ เป็นสำนวน หมายถึง เล่นละครตบตาหรือหลอกลวง

เพิ่งสิ้นเสียงของนาง พลันมีเสียงหัวเราะคลุ้มคลั่งบาดแก้วหูตั้งขึ้นจากมุมมืดในห้อง เสียงนั้นเต็มไปด้วยความรู้สึกสมเพชและสะใจ ทั้งน่าสยดสยองและชวนขนลุก

เขี่ยเส้าเหวินที่เหยาจิ้นเสื่อเคยรู้จักเป็นคนดีเพียงเปลือกนอก เขามักจะแสดงออกว่าเป็นคนสุ่มและอบอุ่นอยู่เสมอ นางไม่เคยเห็นอีกฝ่ายทำตัวมูทะลุและทำสีหน้าเคร่งขรึมไว้ซึ่งความปรานีเช่นนี้มาก่อน นางรู้สึกสั่นหลังเย็นวาบทันใด

นางรู้จักเขี่ยเส้าเหวินดี เขาเห็นแก่ตัวมาก ทั้งยังดีอริ้น ไม่ว่าจะป็นชาติก่อนหรือชาตินี้ เขาก็เห็นนางเป็นเพียงวัตถุชิ้นหนึ่ง บ้าคลั่งอยากครอบครองนาง ไม่เคยคิดถึงความรู้สึกของนาง บัดนี้นางและเขาผูกพยาบาทกันหนักหนาสาหัส หลังเขี่ยเจิงหมิงถูกจับเข้าคุกไม่นานก็ป่วยตายในคุก เรียกได้ว่าตระกูลเขี่ยบ้านแตกสาแหรกขาด เขี่ยเส้าเหวินต้องแค้นที่นางเป็นต้นเหตุให้บิดามารดาของเขายายเป็นแน่ นางจึงไม่แปลกใจเลยที่เขาคำเช่นนี้ ยิ่งบัดนี้นางตกอยู่ในกำมือของเขา เขาคงต้องการทำลายให้นางแหลกลาญ!

ภยันตรายนี้ทำให้เหยาจิ้นเสื่อต้องการหยุดกายลุกขึ้นนั่ง แต่เมื่อนางขยับตัว ก็พบว่าอาการเหน็บชากัดกินไปทั่วแขนของนางเสียแล้ว ข้อมือและข้อเท้าของนางถูกพันธนาการไว้จนหมดทางขยับตัวหนี พรึบตาเดียวเหยาจิ้นเสื่อก็รู้สึกราวกับว่าหัวใจของนางร่วงลงสู่กันเหวลึก เผยสีหน้าหวาดวิตกออกมาในทันใด

และเวลานี้เอง เขี่ยเส้าเหวินก็จุดตะบันไฟ แสงไฟสลัวฉายไปบนหน้าที่ฉายแววหวาดวิตกของเหยาจิ้นเสื่อให้ชัดขึ้น เขี่ยเส้าเหวินเห็นทุกรายละเอียดชัดเจน เขาหรีตามองอย่างเพลิดเพลินและพอใจเป็นที่สุด เขากะตุกมูมปากยิ้มพลางเอ่ย “กลัววี เหยาจิ้นเสื่อ อสรพิษอย่างเจ้ากลัวเป็นด้วยหรือ”

แสงสว่างทำให้เหยาจิ้นเสื่อโล่งอกไปเปลาะหนึ่ง นางได้ยนิวจาเหยียดหยามของเขี่ยเส้าเหวิน แต่ไม่ได้หันไปมอง นางรีบกวาดตาไปรอบด้านอย่างรวดเร็ว ที่นี่คือห้องใต้ดินปิดตาย มีเพียงช่องลมบานเดียวที่เปิดไว้ตรงผนังทางทิศใต้ ภายในห้องมีโต๊ะหนึ่งตัวและเตียงหนึ่งหลัง บนเตียงปูผ้าแพรไว้ลวกๆ และมีเสื่อผ้าวางกระจัดกระจาย บนโต๊ะมีชุดน้ำชาสกปรก ตะเกียงน้ำมันดวงหนึ่ง เศษขนมที่หกเลอะเทอะ ใกล้เคียงผนังทางบูรพามีกระโถน

อันหนึ่งลึ้มคว่ำ กลืนภายในห้องเหม็นเกินบรรยาย

เหยาจิ้นลือชอมวดคิ้ว ครั้นเชยเส้าเหวินเห็นนางกวาดตามองรอบด้าน มีหรือจะไม่ทราบว่าจะนางกำลังคิดอะไรอยู่ เขาจึงมองไปรอบๆ อย่างเย็นชาแล้วกล่าวว่า “เหยาจิ้นลือ เจ้าจงมองเสียให้ชัด มองห้องที่ข้าต้องใช้ชีวิตในแต่ละวัน ข้าต้องซ่อนตัวอยู่ที่นี้ ไม่เห็นเดือนเห็นตะวัน เหมือนกับหนูสกปรกตัวหนึ่ง เพื่อที่ข้าจะได้ทำให้เจ้าได้ร่วมดื่มด่ำทุกสิ่งไปพร้อมกับข้าในวันนี้!”

เชยเส้าเหวินลุกยืนและขยับเข้าไปใกล้เหยาจิ้นลือที่ละก้าว นางขยับกายพยายามลูกนึ่ง พรางถลึงตาจ้องเชยเส้าเหวิน นางถดตัวถอยหลังไปเล็กน้อย แต่ไม่ทันไรแผ่นหลังก็แนบติดกับผนัง หมดหนทางให้นางหนี

เชยเส้าเหวินคล้ายพอใจยิ่งที่เห็นเหยาจิ้นลือเข้าตาจน เขาพิณจมองนางอยู่ห่างไปประมาณสามก้าว ก่อนขยับเข้าไปใกล้และย่อกายนั่งลงตรงหน้านาง เคลื่อนมือจับปลายกางของนางไว้แน่น “เจียบทำไมเล่า รังเกียจที่จะเสวนากับคนอย่างข้าหรือ หรือเจ้าคิดอุบายอะไรอยู่ คิดว่าจะเล่นนางข้าอย่างไรดี ใช่หรือไม่”

เสียงของเชยเส้าเหวินแผ่วเบาและเนิบนาบ คล้ายเสียงกระเจ้ากระงอดของคนรัก ลมร้อนที่พ่นออกมาระหว่างที่เขาเอื้อนเอ่ยพัดเข้าอกเสื้อที่เพยอน้อยๆ ของเหยาจิ้นลือ นางตัวสั่นเทา ทำได้เพียงจ้องมองเชยเส้าเหวิน ไม่กล้าแม้แต่เพียงกะพริบตา

เชยเส้าเหวินแลดูฝ่ายพอมไปหลายเท่า รูปร่างเรียวแหลมเพราะความพอม สีหน้าของเขาซีดขาวยิ่งนักเพราะไม่ได้สัมผัสแสงตะวันมานาน แม้แต่ในดวงตาที่ปูดโปนก็เต็มไปด้วยเส้นเลือดและกลิ่นอายความพยายาม

เหยาจิ้นลือเดาไม่ออกเลยว่าเขาคิดจะทรมาณนางอย่างไร จึงทำได้เพียงสังเกตความเปลี่ยนแปลงของเขาเจียบๆ นางเพียงมองเขาและปิดปากสนิท ไม่พูดไม่จา ทำทางเช่นนี้ของนางยิ่งช่วยุให้เชยเส้าเหวินไม่สบอารมณ์ เขาออกแรงบีบคางของเหยาจิ้นลือมากขึ้น ความเจ็บทำให้เหยาจิ้นลือสุดลมเย็นเข้าปาก สายตาเริ่มพร่าเลือน

เชยเส้าเหวินเห็นดังนั้นถึงพอใจแล้วยอมปล่อยมือ เขาหยิบโคมม้าวิ่งที่เพิ่งจุดไฟจากข้างกาย จ่อใกล้ใบหน้าของเหยาจิ้นลือ บีบคางของนางอีกครั้ง บังคับให้นางผินหน้ามองโคมม้าวิ่งพลางว่า “ดูนี่สิ โคมม้าวิ่งนี้ช่างงดงาม

เหลือเกิน! ภาพวาดดึงดูดใจ บทกลอนหวานซึ้ง และลายมืองดงามเช่นนี้
ไหนจะเสียงขลุ่ยอันไพเราะนั้นอีก...”

เหยาจิ้นเสื่อที่ถูกเขี่ยเส้าเหวินบีบแค้นพยายามดิ้นสุดชีวิตให้หลุดจาก
พันธนาการ กระทั่งหลุดจากการจับกุมของเขาแล้ว ก็เอ่ยเสียงแข็ง “เขี่ยเส้าเหวิน
ท่านคิดจะทำอะไร!”

ลี้นวาจาของนาง เขี่ยเส้าเหวินก็เผยสีหน้าอำมหิต เขาโยนโคมมั่ววี่ง
ดวงนั้นทิ้งทันที โคมมั่ววี่งตกพื้น แสงจากโคมพลันมอดดับ พริบตาเดียว
ภายในห้องก็มืดลงอีกครั้ง เหยาจิ้นเสื่อยังไม่ทันปรับสายตาให้เข้ากับความมืด
ก็สัมผัสได้ถึงลมที่พัดผ่านข้างแก้ม เกิดเสียงดังเพียะขึ้นทันควัน เขี่ยเส้าเหวิน
ตบแก้มขวาของนางฉาดหนึ่งพร้อมกับเสียงตบที่ดังก้อง เหยาจิ้นเสื่อหุ้อือ
และเจ็บแสบที่แก้มเหมือนถูกไฟลวก

“ข้าคิดจะทำอะไร เดี่ยวเจ้าก็รู้!” เสียงหัวเราะเย็นชาของเขี่ยเส้าเหวิน
ดังมาจากเหนือศีรษะ เหยาจิ้นเสื่อถูกเขาผลักจนล้มลงกับพื้นอีกครั้ง
ทันใดนั้นเขี่ยเส้าเหวินก็ทับร่างนางไว้ ก่อนกระซอกเสื่อผ้าของนางออกอย่าง
ไร้ความปราณี